

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Eylül 2024 / Sayı: 180

Fiyat: 1 TL

Filistin direnişi kazanacak,
soykırımcı İsrail ve suç ortakları
yenilecek

Sayfa: 10

Fabrikalardan Haberler:

Tuzla Chen Solar, İstanbul Perfetti Van Melle, Çatalca Polonez fabrikalarından, Gebze Metal ve Kafe işçilerinden, Çerkezköy çimento-toprak işçilerinden haberler

Sayfa: 2-4

FABRİKALARDA DİRENE DİRENE

MEYDANLARDA BİRLEŞE BİRLEŞE

ZAFERE!

Bu gelen işçinin ayak sesleri

Temmuz'da asgari ücrete zam yapılmadı ama hayat pahalılığı azalmadı. Üstelik asgari ücretin üzerinde ücret alan işçi ve emekçiler de vergi dilimine girerek asgari ücrete doğru indiler. Ağustos ayında açlık ve yoksulluk sınırı yerinde durmadı. Türk-İş'in verdiği rakamlarla açlık sınırı (dört kişilik ailenin aylık asgari gıda harcaması) 19 bin 271 lira; yoksulluk sınırı 62 bin 772 lira; tek bir bekar işçinin yaşam maliyeti ise 25 bin lira oldu. "Gece yatağa aç girip sabah kılıcını kuşanmayan adama şaşarım" demişler. İşte işçiler de bu sefalet dayatmasının karşısında uyanıyor ve bir nevi kılıçlarını kuşanarak örgütleniyorlar, mücadele yoluna giriyorlar.

Çatalca'daki Polonez işçileri (Tekgıda-İş) bu mücadelenin en önünde direne direne, barikatları aşıya, kazanımlar elde ederek zafere giriyor. Tüm Türkiye'deki işçi ve emekçilere ilham veriyor. Polonez'in ardından Esenyurt'ta direnişe geçen ve fiili greve giden CarrefourSA depo işçileri (DGD-SEN) de sınıf mücadelesi kılıcını kuşanıp kazananlardan. Yine Esenyurt'ta Perfetti işçileri (Tekgıda-İş) sendika temsilcisinin işten atılmasına karşı hem temsilcilerine hem de sendikalarına sahip çıkarak direnmekte. Soma'da Fernas Madencilik işçileri (Bağımsız Maden-İş) kurulan barikatları aşıyor, kapatılan yolları açıyor, ekmeğe ve hürriyet için direniyor. Tuzla'da MKB Rondo işçileri (Selüloz-İş) iş aş hürriyet için grevde. Hadımköy'de Asplastik işçilerinin (Petrol-İş) grev kararına patron işten atmalarla cevap verdi. Çadır kuruldu, direniş başladı. Çerkezköy'de Elba Bant (Petrol-İş) grev kararını astı, mücadele ısınıyor. İskenderun'da Befesa Silvermet, Gebze'de Mersen grevleri (Birleşik Metal-İş) sürüyor.

Tüm bu mücadelelerin ortak yanı "bize ne verecekler" diye beklememek. "Hak verilmez alınır" diyerek örgütlenmek! Bunlar iş ve aş için başlayan mücadeleler. Ancak güya anayasal güven-

ce altında olması gereken sendikalaşma ve örgütlenme hakkı sermaye iktidarından güç ve cesaret alan patronlar tarafından işten atılmaları cezalandırılıyor. Ekmeği aşı için mücadeleye giren işçiler, işlerini geri almak ve sendikal haklarını elde etmek için mücadelelerini büyütüyorlar. İşçi mücadeleleri, sermaye düzeninin kriz, hayat pahalılığı ve işsizlikle kuruttuğu adeta uçsuz bucaksız, kupkuru otlarla kaplı bir bozkıra dönüşmüş toplumun ortasında parlayan bir kıvılcım gibi! İşçi mücadelelerinin yaktığı bu kıvılcımın, traktörleriyle yola dökülen çiftçileri, yağmacılara karşı ormanını, deresini, köyünü savunan köylüleri, atama isteyen öğretmeni, geçinecek maaş, servis hakkı, iş güvencesi isteyen kamu emekçisini, gelecek kaygısı içindeki gençliği, evde, işyerinde, toplumun her alanında ezilmeye, şiddet görmeye hayır diyen ve eşitlik isteyen kadınları ve nihayet toplumun her kesiminden emperyalist ve Siyonist zillere karşı "artık yeter" diyen izzet sahibi insanları içine katıp devasa bir yangına dönüşmesi, iş ve aş direnişlerinin birleşerek bir hürriyet mücadelesine dönüşmesi de başka bir kıvılcıma bakar!

Buna sermayenin dilinde "sosyal patlama" diyorlar. Tir tir titriyorlar. Asalak patron sınıfı, millet açken tika basa karınlarını doyurdukları, milletin evlatlarının geleceğini karartıp kendi veletlerinin istikballerini parlattıkları bu sömürü çarkı duracak diye ölümüne korkuyorlar. İş, aş, hürriyet mücadelesinin önüne geçmek için biber gazı sıkıtlar ve sıkacaklar. Yılmadık ve yılmayacağız. Barikatlar kurdular, kuracaklar. Aştık ve yine aşacağız! Gözaltına alırlar çıkar yürüyüşe devam ederiz. Aramızdan bir kişiyi aldıklarında bin oluruz "bu daha başlangıç mücadeleye devam" deriz. İşçi sınıfının ve emekçi halkın mücadelesi böyledir. O yüzden birleşen direnen işçiler asla yenilmez deriz. Ama asla unutmamalıyız ki zalimler baskı ve zulümden başka yöntemler

de kullanır. Uyanık olmalıyız! Birliğimizi bozmaya yönelik milliyetçi, ırkçı, mezhepçi pek çok kılıka karşımıza çıkacak olan her türlü fitneye hazırlıklı olmak ve bu kirliliğin boşa çıkartmak zorundayız. Türkün ve Kürdün eşitliğini, Sünninin Alevinin birliğini, her milletten memleketten işçi ve emekçilerin bölünmez bütünlüğünü sağlamalıyız. İşçilerin birliğine halkların kardeşliğini katarak yürümeliyiz.

Bizim gücümüz birliğimizden ve örgütlülüğümüzden gelir. Sendikalarımıza ve her türden işçi örgütlenmesine sahip çıkmalıyız. Ancak sendikaların tepesindeki birtakım bürokratları işçi hareketini kontrol etmek için, yükselen mücadelenin gazını almak için devreye sokmak isteyeceklerdir. Uyanık olalım! Bugün Türk-İş'in, Hak-İş'in ve DİSK'in ortak açıklamaları, düzenlenen bölge mitingleri, hatta Ankara'da yapılması planlanan büyük buluşma, bütün bunların, bazı bürokratlar ve onların arkasındaki sermaye iktidarı tarafından bir gaz alma operasyonu olarak görüldüğüne emin olabiliriz. Gücümüzü fabrikalardan almıyoruz, işgallerden, grevlerden, direnişlerden gelen işçilerin alanlara damgasını vurmasını sağlamalıyız. Sendikana üye ol! Sahip çık denetle! Tepedeki birtakım bürokratların farklı niyetleri ve angajmanları olsa da tabandaki işçiler olarak sendika-konfederasyon ayrımı olmadan, "Ayrı gayrı yok işçiler birleşin!" şiarı ile birleşik işçi cephesini inşa etmek için mücadele et!

Uzaktan duyduğunuz çakalların ulumasıdır, korkma! Gümbür gümbür gelense işçilerin ayak sesleridir! Emekçi halkın umudu bu yürüyüştedir! Adımlarını bu yürüyüşe kat! Bu yolda kimse-nin yalnız yürümesine izin verme! Safları sıklaştır! Safların içine nifak sokulmasına izin verme! Kol kola gir! Asla sınıf kardeşini bırakma! Fabrikalarda direne direne, meydanlarda birleşe birleşe zafere yürüyeceğiz! Bu yürüyüşün sonunda iş aş hürriyet var!

7 Levent Dölek: Öncü işçilere çağrı

8 Çiftçi eylemleri dalga dalga yayılıyor

9 Sungur Savran: İşçinin düşmanı göçmen mi patron mu?

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi

Befesa'dan Polonez'e, Klas Klima'dan MKB'ye, Perfetti'den Mersen'e faşizme karşı Birleşik İşçi Cephesi'ni inşa ederek kazanacağız!

Merhaba Yoldaşlar, bu ay fabrikamızın üç arkadaşımızı rapor aldıkları gerekçesiyle işten çıkarmak istediği bir sorunla karşılaştık. Bir üretim mühendisi ve bir vardiya amiri bu üç arkadaşımızın raporlu olduklarını öğrendiklerinde insan kaynaklarına çıkıp raporlu arkadaşlarla çalışmak istemediklerini, işten çıkarılmaları gerektiğini söyledi. Biliyorsunuz onlar için üç insanı ekmeğinden etmenin vicdani bir yükü yok ve patronun aradığı robot gibi çalışan işçiler bulmak her türlü insani değerden önemli. Ama, bizim, işimizi patronun iradesine tamamen tabi birkaç beyaz yakasının insafına bırakmak gibi bir niyetimiz yok. Keyfi kararları işçinin iradesine çarptı ve arkadaşlarımızı koruduk. Beyaz yakalılar ise itibarsızlaştıklarıyla kaldılar.

Sözleşme döneminde oldu-

ğumuzu önceki mektubumuzda yazmıştık. Taslağımızı teslim ettik ve ilk görüşme gerçekleşti. İlk görüşmede patronla işçinin hemfikir olduğu maddelerin üzerinden geçiliyor genel olarak. İkinci görüşmemiz de Eylül'ün ilk günlerinde olacak. Taslağımızda ne varsa hepsini kazanmak için elimizden geleni yapacağız.

Bölgemizde Mersen grevi vardı. Şimdi ona MKB Rondo grevi eklendi. İş kolları, konfederasyonlar ayrı ama işçilerin gönülleri bir. Mersen grevçileri MKB'yi, MKB işçileri Mersen grevçilerini ziyaret ediyorlar. Chen Solar işçileri olarak biz de her iki grevi kendi grevimiz gibi sahipleniyoruz.

Gebze'den bir metal işçisi

İşçi köylü el ele, emeğin iktidarını kurmaya

Merhaba dostlar, ben Gebze'den bir metal işçisiyim. Geçtiğimiz Ağustos ayında ülkemizin doğusundan batısına, kuzeyinden güneyine birçok şehrinde çiftçiler emeklerinin karşılığını alamadıkları için sokaklara çıkmıştı. Ellerinde kalan ve zarar ettikleri mahsulleri yola döken, traktörleriyle şehirler arası yolları trafiğe kapatan çiftçiler, emeklerinin karşılığını almak için ses çıkarmaya çalışıyorlar. Bir yanda mazot, elektrik, su, gübre, ilaç, tohum maliyetlerinin artması bir yanda piyasada fiyat belirler konuma gelmiş gıda tekelininin, dev işletmelerin, komisyoncuların da çiftçilerin ürünlerini yok pahasına alması yüzünden çiftçilerin mahsulünü tarlada bırakması çiftçi için daha az maliyetli olmaya başladı. Tarlada 50 kuruş olan karpuz kentlerde dilimle satılırken, tarlada 2 lira olan domates kentlerde taneyle alınıyor... Üreten maliyetine bile satamaz durumdayken tüketen alama- borçlanmaktan başka çare bulamayıp mecbur bankalara borçlanıyor, borcunu ödeyemeyen çiftçinin haciz yoluyla tarlasını, traktörünü ban-

kalar alıyor. Bir zamanlar tarımda kendi kendine yeten ülkeyken istibdadın yanlış tarım politikalarıyla, yurt dışından hayvan ve tarım ürünleri ithal edilmesiyle, çıkarılan 6360 Sayılı Büyükşehir Yasası ile köyleri mahalle statüsüne geçirip çiftçinin tarımda kullandığı elektrik ve su hizmet fiyatlarında daha yüksek maliyetlerin oluşturulmasıyla çiftçi zor duruma düşmüştü. Bu yetmedi, İşlenmeyen Tarım Ara-zilerinin Tarımsal Amaçlı Kiraya Verilmesi adı altında çıkarılan yeni yasayla, çiftçinin ekip biçemediği toprağına çökülüp, bunların büyük tarım-gıda firmalarına kiralanarak sermaye gruplarına peşkeş çekilmesi ve son olarak Mehmet Şimşek'in OVP'siyle TÜİK'in açıkladığı gerçeklikten uzaktan yakından alakası olmayan enflasyon oranlarıyla belirlenen taban fiyat politikası çiftçiliği iyice bitirme durumuna getirmiştir. Son 18 yılda, yüz ölçümü olarak bazı Avrupa ülkelerinden büyük, verimli tarım alanları kaybedildi. Ekonomik koşullarla baş edemeyen çiftçi, kırdan kente göç etmek zorunda kalırken TÜİK'in verilerine

göre 3 milyon 300 binden fazla çiftçi ise tarımsal üretimi bıraktı: Çiftçilik giderek bitmek üzere! Ekonomik krizin faturası işçisiyle köylüsüyle, emeklisiyle memuruyla tüm emekçi halka ödetilmeye çalışılıyor. İstibdadın ve patronların tüm saldırılarına karşı kentlerde işçiler grevlerle, kırsalda çiftçiler şehirler arası yolları kapayarak mücadele veriyor, bizim halk olarak bu mücadeleleri örgütlü olarak büyütmekten başka çaremiz yok! Çözüm ve taleplerimiz belli!

Çiftçiye ucuz kredi, ucuz mazot, ucuz tohum, ucuz yem! Emekçi halka ucuz gıda!

Büyük toprak sahiplerinin arazileri merkezi planlama doğrultusunda topraksız köylülere dağıtılsın, kooperatifleştirilsin, kamulaştırılsın!

İşçi ve çiftçi düşmanı gıda şirketleri işçi denetiminde kamulaştırılsın!

Tarım ve hayvancılıkta devlet çiftlikleri kurulsun!

Gebze'den bir metal işçisi kadın

Yaşasın ekmek davamız, onurlu mücadelemiz!

Merhaba yoldaşlar. Ben Birleşik Metal sendikasının örgütlü olduğu bir fabrikada ilk defa çalışıyorum. Bu fabrikanın geçmişinde işçiler çok baskı altında çalışıyorlarmış. İş arkadaşlarım üç sene önce radikal bir karar alarak fabrikanın 15-20 yıllık baskı dolu geçmişine ve asgari ücretin üstünü göremedikleri maaşlarına, sefil koşullara dur demişler. Geç de olsa örgütlenmişler. Şimdi ma-

aşlar çok iyi. En önemlisi de artık yönetime karşı ezilip büzülmek yok. Eskisi gibi amirler işçilere bağırıyor. Bu düzende patronları ve onların temsilcilerini dize getirmek için örgütlenmek tek çözüm yoldaşlar. İnsan gibi muamele görmek için, gözü paradan başka bir şey görmeyen, insanlığını yitirmiş patronlara ve temsilcilerine gerçekleri göstermek için örgütlenmemiz şart. Çalıştığımız

iş yerlerinde verdiğimiz sendikal mücadeleler, bu düzeni değiştirmek için yapabileceğimiz, genele baktığımızda küçük görünen ama çok etkili eylemler. Bu uğurda Türkiye'nin dört bir yanında verilen her mücadele önümüzü açıyor, işçi sınıfının yolunu aydınlatıyor. Selam olsun direnen tüm işçilere. Hepimizin yolu açık olsun. Yaşasın sınıf dayanışması!

İstanbul Perfetti Van Melle'den bir işçi

Hak verilmez alınır, zafer sokakta kazanılır!

Perfetti Van Melle fabrikasından direnen, mücadele eden, ekmeği uğruna savaşan tüm emek dostlarına selam olsun. Altı senedir Perfetti Van Melle şirketine çalışmaktayım. Perfetti Van Melle, geçmişte maddi yönden işçisini ezdirmeyen bir fabrikaydı. Pandemi sonrası ülkede artan enflasyon dolayısıyla işçi sınıfı büyük bir çöküş yaşadı. Çoğu işveren işçisine sahip çıktı, ama Perfetti Van Melle şirketine çalışanlar bu konu hakkında konuşmak istediğinde "Kapı orada, istemeyen gitsin!" lafını işittik. Biz şirketimize hep güvendik, ama şirketimizden hiçbir zaman olumlu bir geri dönüş alamadık. Zaman geçtikçe bizler yükselmek istedik, ama Perfetti Van Melle şirketine yükselmenin de bir mantığı yoktu. Sadece sorumlulukların artıyordu, maddi yönden yine bir kazanım olmuyordu. Perfetti Van Melle işçisi bir çıkış yolu arıyordu, şirketten bize bir geri dönüş yoktu, kendi yolunuzu kendimiz bulacaktık. Perfetti Van Melle işçisi de öyle yaptı. 2023 Haziran ayında artık herkes iyice daralmıştı. Bizde arayışımızı sendikamızın kapısını çalmakta bulduk.

Tekgıda-İş sendikasıyla 2023 Haziran ayında ilk görüşmemizi yapmıştık. Bu görüşmenin işçiler açısından büyük bir kazanım olacağını o gün Tekgıda-İş sendikası Örgütlenme Uzmanı Yunus Durdu tarafından iyice öğrenmiş olduk. Yaptığımız toplantıdan sonra herkes kollarını sıvadı. Ya bu iş olacak ya da buradan hep birlikte atılacağız dedik. İlk başlarda ekip arkadaşlarımızla işçi arkadaşlarımızı toplayıp Yunus Durdu önderliğinde toplantı düzenledik. Her toplantı bizim için çok güzel bir deneyimdi, işçi arkadaşlarımız daha da bilgilendi, haklarımızı iyice öğrenmiştik. Bu mücadele altı ay sürdü. Aralık ayında çoğunluğu tamamladık ve Türkiye Cumhuriyeti Çalışma Bakanlığında çoğunluk yetki belgesini aldık. Asıl işimiz bundan sonrasıydı, içeride güçlü durmamız gerekiyordu.

Perfetti Van Melle yönetimi bakanlıktan yetkiyi aldıktan sonra işçilerin üzerine gelmeye başladı. Bizim yöneticilerimizin, bizim ürettiğimiz, paketlediğimiz malların satışı ve işçiyi daha iyi bir hizmet vermek için orada olmaları gerekir, işçinin kuyusunu kazmak için değil. Ama Türkiye'de Türk yöneticiler insanları köleleştirme ve işçiden nasıl kâr elde ederiz derdine düşmüşler, tıpkı Perfetti Van Melle yönetimi gibi. İnsan Kaynakları yöneticileri ilk başta "Fabrikayı kapatırız yine de bu sendikayı buraya sokmayız!" dedikodusu yayarak işçileri korkutmaya çalıştılar. Daha sonrasında ise hiçbir açıklama yapmadan 180 kişiyi sorgusuz sualsiz yıllık ücretli izne çıkardılar. İçeride ise "Sendika yüzünden bunlar oluyor, daha iyi günleriniz bunlar!" söylemlerini içerideki adamları tarafından işçi arkadaşlarımıza duyurmaya başladılar. Ama asıl olayın ise Süveyş Kanalı tı-

kalı olduğu için ham madde eksikliği olduğu sonradan öğrenildi. Perfetti Van Melle ise krizi fırsata çevirmeyi hedefledi. Bu söylemler yüzünden birkaç istifa olsa da hiçbir şey değişmedi. Arkadaşlarımız durumun farkına vardı ve tekrar üye oldular. Tabii ki de bunlarla yetinmediler. Formenler ve içerideki adamları sendikalı arkadaşlara sürekli mobbing ve sözlü tacizde bulundular. Olur olmadık savunmalar yaptırıldılar. 35 senedir fabrikada olmayan kurallar konulmaya başlandı. Bakanlık tarafından atanan yedi temsilcimizden biri, sevgili Ayhan Yaylalı, iftira sonucu işten atıldı. Ayhan Yaylalı'nın olayla ilgili şahitleri olmasına rağmen dinlenmeyip tek taraflı fesih ile iş akdine son verildi. Ayhan Yaylalı'ya iftira atan kişinin ise, içeride, işten atıldıktan sonra bir göbek atmadığı kaldı. Şimdi size soruyorum emek dostları, bir işçi bir işçinin yanında durmazsa, böyle yaparsa, onlar, bütün gücü eline almış kendini fabrikanın patronu sanan sözde yönetici olan kişiler işçilere neler yapmazlar.

Ayhan Yaylalı 197 gündür tek başına fabrikanın kapısının önünde anayasal hakkı olan grevine devam etmektedir. Bu süreçte bizler, içerideki çalışan arkadaşları olarak, sık sık mücadelemiz için kapının önünde toplanmaktayız. Perfetti Van Melle kapının önüne kamyonet çekip bizim buluşmamızı engellemeye çalışsa da biz hep orada olmaya devam edeceğiz. "Hak verilmez alınır, zafer sokakta kazanılır!" sözlerini bize sevgili Yunus Durdu öğretti. Bize kattığı bu deneyimler için ona ne kadar teşekkür etsek azdır. Her sendikamızın bir Yunus Durdu'su olsa işçi her zaman istediğini elde eder. Perfetti Van Melle yönetimine şunları söylemek istiyorum, işçinin hakkını vermek için mücadele edin, daha iyi, sevgi dolu bir iş ortamı istiyorsanız bunu yapın. Bize savunma yazdırarak, kameralardan bizi izleyerek hiçbir şey elde edemezsiniz. Perfetti Van Melle işçisi bir suçlu değil, anayasal hakkımızı kullandık ve sizin de bu hakkımıza saygı göstermenizi istiyoruz. Ülkemizdeki işsizliği koz olarak kullanıp işçinin hakkını yemekten vazgeçin. İlk günden itibaren bize desteğe gelen Sayın Dr. Levent Dölek ve Devrimci İşçi Partili arkadaşlarımızla da teşekkür ederim. Bu mücadelemiz toplu iş sözleşmesi yapılanaya kadar devam edecektir. Perfetti işçisi yalnız değildir. Arkasında gıda iş kolunun en büyük sendikası Tekgıda-İş sendikası vardır. Son olarak Perfetti Van Melle çalışanlarına, emek arkadaşlarıma bir söz söylemek istiyorum. Bir gün gelir açmaz dediğin çiçekler açar, gitmez dediğin dertler gider, bitmez dediğin zaman geçer, ama hayat öyle bir şey ki... Önce şükür, sonra sabır, sonra da inanmak gerekir...

Çatalca Polonez direnişinden bir işçi

Türkiye'deki bütün emekçilerin direniş sembolü haline geldik ve bu bize ayrı bir sorumluluk veriyor

Ben Polonez'de direnen Tekgıda-İş üyesi bir işçiyim. 2007'den beri Polonez'deyim. 2021 tarihinde fabrikanın Ürdünlülere satılmasına kadar şartlar çok iyi olmasa da fabrikadaki arkadaşlık ortamının güzel olmasından dolayı çalışıyorduk. Satan tarafın satın alanlara vadettiği iki katı tonajı yakalamak için sürekli mesaiye bırakmalar, yoğun iş temposu ve mobbingler artık yeter dedirtti ve hakkımızı almak için 15 Temmuz 2024'te sendikaya başvurduk. Üyelik işlemlerimizi 24 saatte yüzde 70 civarında tamamladık. Firma sahibi olayı fark edince benim de aralarında olduğum, liderlik yapan 13 arkadaşımızı işten çıkardı. Bu direnişimizin başlangıcıydı, içeride kalan üyeler bizi desteklemek için iş bırakma eyleminde bulundu. Genel müdür buna karşı yüzde 25 zam ve bir maaş ikramiyeye direnişi kırmak istedi fakat arkadaşlarım bunu kabul etmeyip işten atılanların geri alınmasını aksi takdirde işbaşı yapmayacaklarını beyan ettiler.

Dışarıdaki 13 kişi olan bizlerin içerideki arkadaşlarımızla irtibatını kesmek için araya ses perdeleri, tırlar vs. koyarak engellemeye çalıştılar. Böyle olamayacağını anlayan patron kıyımlara devam etti, peyderpey toplam 133 arkadaşımızı haksız hukuksuz bir şekilde Kod 46'dan işten çıkardı. Biz bu süreçte bugüne kadar ilk gün nasıl dirençliyse yine aynı inancı ve dirençle yolumuza devam ediyoruz. İlk günden beri bizi yalnız bırakmayan Devrimci

İşçi Partisi, ekmeğimizi suyumuzu aşımızı bizimle paylaştı. Bize ilk günden bugüne nasıl direneceğimizi öğretti çünkü biz haklarımızı bilmiyorduk. Tekgıda-İş sendikası önderliğinde emekleyen bebeklerden koşan atletlere döndük, bizi biz yapan dayanışmamız, saygı ve sevgi ortamımız. Dayanışma derken çok küçük bir anekdot anlatabilirim. İçerideki üye arkadaşlarımız aldıkları yüzde 25 zam bizim hakkımız değil diyerek o zammı alıp dışarıda ihtiyacımız var diye bize gönderdiler. Elektrik faturasını ödeyemeyen vatandaş bize içme suyu getiriyor. Biz bu sinemanın oyuncularıyız, bizim bu sinemanın kapalı gişe oynamasına vesile olan basın yayın organları, siyasi partilerimiz, STK'larımız ve sendi-

kalarımızdır.

Bizler burada bir şeyin farkına vardık. Biz gücümüzün farkında değiliz ama şimdi farkındayız ve buraya gelen dostlarımız bize diyor ki, siz Türkiye'deki bütün emekçilerin direniş sembolü haline geldiniz. Bu bize ayrı bir sorumluluk veriyor, direniş alanımızdaki her arkadaşımız artık bunun bilincinde ve bunun için de 7/24 direniş alanımızı boş bırakmıyoruz. Bu bir hak mücadelesi ve haklı olduğumuza biliyoruz. Bunu basın açıklamasıyla Çalışma Bakanlığı da tasdikledi. İyi ki bu eylemi başlatmışız, iyi ki Tekgıda-İş sendikasını tanımışız, iyi ki bu yolu beraber yürütüyoruz. Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz!

Gebze'den bir kafe işçisi

Direnen işçiler kazanırsa, biz de kazanırız!

Merhaba yoldaşlar, geçtiğimiz ay birçok direnişe tanık olduk ve olmaya devam ediyoruz. Türkiye'nin dört bir yanında öncü işçiler haklı mücadelesini yükseltmek için el ele veriyor. Her bir direnişin ayrı ayrı dinamikleri olsa da her birinin ortak noktası, mevcut sınıf saldırısına karşı ön savunma hattı oluşturuyor olmaları. Çünkü bugün bu saldırı sektör ayırt etmeksizin tüm işçi sınıfına her türlü ortamda ve her türlü imkânla yapılıyor.

Sermayenin saldırı planı ve yöntemleri oldukça net. Kıdem hakkının gaspından tutun esnek çalışmaya, vergiye ve daha birçok sömürü yöntemini içeren bir Orta Vadeli Program halinde karşımızda. Onların lehine bir adalet sistemiyle, anayasaya karşı haksız işlemlerle, polisiye, jandarmasıyla, medyasıyla her türlü kuvvetle bu programı zorla bize dayatmak için her bir cepheden bizlere saldırıyorlar.

Hakkımızı bütün bunlara karşı savunmamız gerektiği aşikâr ama bizim savunma planımız ve yöntemlerimiz bu kadar kesin ve net değil. O yüzden bugün emsal mücadelelerin dinamiklerinden

ders çıkarmamız ve yakından takip etmemiz gerekiyor. En yakın örneklerden olan Polonez direnişi ve tarihi birçok direniş bizler için büyük rehberler. Tüm bu saydığım saldırılara karşı birlik halinde nasıl göğüs gerdikleri neler yaptıkları bu gazetenin sayfalarında defalarca yazıldı.

Bu örneklerin çoğunluğu fabrikalardan, lâkin bu ülkenin emekçi halkı sadece fabrikalarda çalışmıyor. Her sektörün çilesi, mobbingi şartları çok farklı. Örneğin, biz kafe işçileri olarak ne yapacağımız konusunda henüz uygulama konusunda çok eksiklerimiz ve yetersizliklerimiz var. İşyerlerimizde bunlar üzerinde yoğunlaşmalıyız.

Finalde bütün çilemizi ortadan kaldıracak, emekçi halkı özgürlüğüne kavuşturacak olan bu mücadelelerin dalgalar halinde yayılıp, kazanımlarla büyüme-leri olacak. Bu sebeple, Polonez işçisi kazanırsa, CarrefourSA işçisi, Mersin işçisi ve daha nice işçi kazanırsa biz de kazanırız demek gerekiyor. Çünkü onlar tüm işçi sınıfı için mücadele ediyorlar.

Soma'da madenciler sendika hakları için mücadeleye devam ediyor

Manisa Soma'da AKP Batman Milletvekili Ferhat Nasıroğlu'nun patronu olduğu Fernas Madencilik'te işçiler sefalet ücretlerine, ağır çalışma şartlarına, işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin alınmamasına karşı Bağımsız Maden İş sendikasında örgütlendi. Önce işten atılan, ardından iş durdurup direnişe geçtiği için gözaltına alınan, sendikalarına ve sendikal haklarına sahip çıkan işçiler mücadeleye kararlılıkla devam ediyor.

Madencilerin iş, aş ve hürriyet mücadelesi

Fernas Madencilik anayasal haklarını kullanarak Bağımsız Maden İş sendikasında örgütlenen işçilerden 6 işçiyi işten çıkardı. İşten çıkarılan işçiler direnişe geçerken içerideki işçiler de 26 Ağustos'ta sendikaları öncülüğünde iş durdurarak fiili greve başladı. Anayasayı çiğneyen patronun imdadına devlet yetiştirdi ve jandarma işçilere saldırarak 70 işçiyi gözaltına aldı.

30 Ağustos'ta maden önünde

basın açıklaması yapmak için aileleriyle birlikte bir araya gelen madencilere Jandarma yine saldırdı. Bağımsız Maden İş Sendikası Genel Başkanı Gökay Çakır, sendika Örgütlenme Uzmanı Başaran Aksu, işten çıkarılan iki maden işçisi ve bir de madenci eşi jandarma tarafından gözaltına alındı.

Maden işçileri madende işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin alınmadığını, ağır şartlar ve risk altında çalıştıklarını dile getiriyor. İşçiler güvenli koşullarda insanca bir şekilde çalışmak istiyor. Ücretlerin çok düşük olduğu madende sefalet koşullarından kurtulmak için mücadele ediyor. Bunların yanında hürriyetleri için, anayasal bir hak olmasına rağmen gasbedilen sendika seçme ve sendikada örgütlenme haklarına sahip çıkabilmek için mücadele ediyor. Somalı maden işçilerinin iş, aş ve hürriyet mücadelesi tüm işçilerin ve emekçilerin mücadelesidir ve bu mücadeleye tüm işçi ve emekçiler sahip çıkmalıdır!

Hatay'da yıkımın reçetesi: Yolbulan Metal ve Befesa Silvermet işçilerinin kararlı grevleri!

Hatay'da sendikalaşan işçiler sefalet ücreti dayatmalarına ve depremin yıkımının kendilerine ödetilmeye çalışılmasına karşı grev ateşlerini yakıyor. Dörtöl'da Özçelik-İş sendikasına üye Yolbulan Metal işçileri 20 Haziran'da greve çıkarken, İskenderun'da ise Birleşik Metal-İş sendikasına üye Befesa Silvermet işçileri 26 Temmuz'da greve çıktılar.

Özçelik-İş sendikasına üye Yolbulan Metal işçileri toplu iş sözleşmesinde patronun teklif ettiği sefalet ücretine hayır diyerek 20 Haziran'da greve başladı. Grev fabrikasının önünde sendika ile birlikte yapılan miting ile başladı. Sendika taleplerinin Hatay'da deprem sebebiyle oluşan pahalılığa göre makul olduğunu ancak patronun işçileri açlık ücretleriyle çalıştırmak istediğini açıkladı. Patron greve karşı fason üretim yapmaya çalıştı ancak

işçiler ve sendika patron tarafından gönderilen kamyonlara izin vermedi. Yolbulan Metal işçileri kendilerine dayatılan sefalet ücretine karşı mücadelede kararlı.

12 Şubat'ta başlayan toplu iş görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine, Befesa Silvermet işçileri de 26 Temmuz'da greve başladı. İşçiler 3 yıl süren yetki sürecinin ardından toplu iş sözleşme masasında anlaşma sağlanamaması üzerine greve başladı. Enflasyon ve pahalılık karşısında ücretleri eriyen ve asgari ücret seviyesine düşen işçiler kararlı duruşları ile grevlerinde bir ayı geride bıraktılar.

Patrona teşvik, işçiye sefalet: öyleyse grev!

6 Şubat depreminde en fazla yıkıma uğrayan şehir Hatay'dı. Deprem yol açtığı yıkımdan herkes aynı şekilde etkilenmedi. Deprem-

den dolayı oluşan yeni iş alanlarında patronlar, teşvikler sayesinde kârlarına kâr katarken işçilere ve emekçi halka çadırlar ve sefalet reva görüldü. Şehri yeniden inşa etmenin, yıkımdan kurtulmanın yollarının tartışıldığı bu dönemde sefalet ücretlerine ve depremin yarattığı enflasyonun kendilerine ödetilmesine karşı grev bayrağını yükselten işçiler bize çözümü gösteriyor.

Patronlara karşı sendika ayrımı yapmadan grevdeki Befesa Silvermet ve Yolbulan Metal işçilerinin yanında olmak, mücadelelerine omuz vermek, çadırlarda ve konteynırlarda iş, aş ve hürriyet mücadelesi vermeye devam eden Hataylıların gerçek reçetesi olacaktır.

Yaşasın Befesa Silvermet ve Yolbulan Metal işçilerinin iş, aş, hürriyet mücadelesi. Grevci işçiler kazanacak!

Mersen grevi ilk günkü coşkusuyla devam ediyor!

Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde (GOSB) bulunan, Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlenen Mersen fabrikası işçileri, Fransız patronun anayasa tanımayan ve uzlaşmaz tavrı sonucunda 19 Nisan tarihinde greve çıktılar. Grevci işçiler sendikali olma ve toplu sözleşmeli bir şekilde çalışma haklarını ilk günkü kararlılıkla savunuyorlar.

Fabrika yönetimi işçilerin anayasal haklarını kullanmalarına engel olmak için her türlü yola başvurdu. Toplu sözleşme masasına oturmamakla yetinmedi, yasal grev sürecine az bir süre kala 5 işçiyi hiçbir sebep göstermeden tazminatsız olarak işten çıkardı. Daha sonra greve çıkan işçilerin ailelerine çeşitli yalanlar söyleyerek

ailelerini işçilere karşı kışkırtmaya çalıştı. Fakat bu baskıların hiçbir onurlu Mersen işçilerini yıldırmadı. Tam tersine patronun her hamlesi işçilerin birliğini ve mücadele azmini daha da perçinledi. Başka fabrikalardan işçiler de grev alanını ziyaret ederek sınıf dayanışmasının gücünü de gösteriyorlar.

Dayanışma etkinliğinde ayrı gayrı yok!

Son olarak Mersen işçileri ve Birleşik Metal-İş sendikası 22 Ağustos tarihinde Mersen grev alanında bir dayanışma etkinliği düzenledi. Etkinliğe Birleşik Metal-İş sendikasının ve DİSK'e bağlı diğer sendikaların örgütlü olduğu çeşitli fabrikalardan işçiler ile birlikte Türk-İş'e bağlı Petrol-İş

ve Tekgıda-İş sendikasında örgütlü işçiler de katıldılar. Konfederasyon ayrımı yapmadan gösterilen bu dayanışma Mersen işçilerinin gücüne güç kattı. Dayanışma etkinliğinde Türk-İş ve DİSK üyesi işçiler omuz omuza sloganlar attılar, horon teptiler, halay çektiler. Etkinlikte Mersen işçilerine destek sloganları atıldı. Buna ek olarak işçiler hep bir ağızdan "Vergide adalet istiyoruz!" diyerek vergi adaletsizliğine karşı seslerini yükselttiler. Farklı konfederasyonların üyesi işçilerin tabanda gösterdikleri bu birlik konfederasyonların yöneticilerine de yol göstermeli ve vergi adaletsizliği başta olmak üzere işçi sınıfının ortak çıkarları doğrultusunda ortak eylem programı oluşturulmalı.

Mersen işçilerinin mücadelesi sadece kendi sendikal hakları için verilen bir mücadele değil. Bu mücadele Türkiye'nin dört bir yanında sendikali olduğu için işten atılan, hakkını arayan, örgütlenen bütün işçilerin mücadelesi. Mersen işçileri kazandığında da bütün işçiler kazanacak. Yaşasın Mersen işçilerinin onurlu mücadelesi! Yaşasın işçilerin birliği!

CarrefourSA işçisi direndi ve sermayenin istibdadını yendi!

12 Ağustos günü CarrefourSA'nın Esenyurt'taki deposunda DGD-SEN işyeri temsilcilerinin işten atılmasına DGD-SEN üyesi 300 işçi fiili greve giderek cevap verdi. İşçiler geçinemedikleri için 5 bin TL zam talep ediyor, depodaki kötü çalışma koşullarının ve hayati tehlike yaratacak iş güvenliği sorunlarının çözülmesini, nihayet tüm bu sorunların ana kaynağı olan taşeron sisteminin kaldırılmasını istiyordu. CarrefourSA şirketinin sahibi Sabancıların işçilerin haklı talebine cevabı, fiili greve giden işçileri işten atmakla tehdit etmek ve devletin polisini yardıma çağırmak oldu. İşçiler tehditlere ve baskılara boyun eğmeden, birliklerini bozmadan, sendikalarına sahip çıkarak 17 gün sürdürdükleri direnişlerini zaferle sonuçlandırdı.

İstibdadın fotoğrafı: AKP'ye yandaş Sabancı, CHP'li taşeron, sermayeye kalkan olup işçiye vuran polis!

Sabancı'nın işçi düşmanlığındaki ortağı, CarrefourSA de-

polarında taşeron şirket olarak faaliyet gösteren DGR şirketi. Bu şirketin sahibi olan Gürsel Doğru, Tez Koop-İş sendikası eski Genel Başkanı olan ve CHP'nin Esenyurt Belediye Başkan adayları Engin Doğru'nun kardeşi. Son dönemde AKP iktidarına olan yakınlığı ve bilhassa kapıldığı enerji ihaleleriyle öne çıkan Sabancı sarı sendikacı ve CHP'li taşeronu ile Türkiye'deki sermaye cephesinin temsili bir fotoğrafı gibi.

Sendika temsilcilerini işten atan Sabancı ve taşeronu suç işliyordu. İşçiler ise DGD-SEN'e üye olarak anayasal haklarını kullanmıştı, gördükleri zulüm karşısında yine anayasal ve yasal güvence altında olan işten kaçınma haklarını kullanmaktaydı. Ancak devletin polisi her zaman sermayeyi kolladığı gibi yine hakkını arayan işçilere karşı suç işleyen Sabancı'nın imdadına koşmakta tereddüt etmedi. İşçilerin direnişini ilk andan itibaren abluka altına aldı. Polis ablukası işçilerin günler boyunca çeşitli CarrefourSA mağazalarında ve AVM'lerde yaptığı eylemlerde de devam etti. Nihayet Zeytinburnu'nda Oliv-

um AVM'nin önünde işçileri darp ederek, başını kaldırıma bastırarak ve ters kelepçe yaparak gözaltına aldı. Polis, AKP'li CHP'li demeden sermayeye kalkan oldu, daha önce kime oy vermiş, hangi partidenmiş gözetmeden hakkını arayan işçiye saldırdı. Polis bu tavrıyla Türkiye'deki istibdad rejiminin sınıf karakterinin temsili bir fotoğrafını da sunmuş oldu.

İşçiler direne direne kazandı!

CarrefourSA işçisinin tüm baskılara karşı ortaya koyduğu direniş, emekçi halktan ve sürmekte olan diğer işçi mücadelelerinden yoğun bir destek aldı. İşçiler gördükleri baskılar karşısında yılmadı, gözaltından çıktıkları gibi direnişe kaldıkları yerden devam ettiler. Nihayet fiili grevin 17. gününde atılan işçiler geri alındı. Tüm CarrefourSA işçilerine yüzde 10 zam yapılması ve depolarda taşeronla son verilerek işçilerin kadroya alınması kabul edildi. DGD-SEN öncülüğünde CarrefourSA işçileri direne direne kazandı!

Çerkezköy'den bir işçi kadın

Polonez işçisi hepimiz için mücadele ediyor!

Herkese selam ve saygılar, malum gündemimiz başta Polonez fabrikasındaki arkadaşlarımızın direnişi. Her süreçte yanlarında olamasak da her gün bizzat ne gelişmeler oluyor takip ediyorum. Eminim sizler de benim gibi elden geldiğince takip etmeye çalışıyorsunuz. Gördükleri muamele, uğradıkları haksızlıklar herkes tarafından bilirse, artık Çalışma Bakanlığına kadar ulaşsa da beklenen olumlu sonucun gelmemesi günümüz Türkiye'sinde şaşırtıcı değil. Sağlıktan, çalışma hayatına her platformda verilen haklar sadece kâğıt üstünde kalmış, sendika yasal hak olduğu halde sendikal oldukları için işten çıkarılan arkadaşlarımız ise direnişleriyle gururumuz olmuş durumda. Bu sadece kendileri için verdikleri bir mücadele değil, bu mücadele hepimiz için.

Size bununla ilgili bir örnek vermek istiyorum. Ben epilepsi hastası bir çocuk annesiyim. Şu anda 3 Euro olan ve hayati önem taşıyan ilaçları bulmakta sıkıntı yaşıyoruz. Sorunun üretim olduğu söylense de bunun bir bahane olduğunun farkındayız. Benim durumumdaki diğer ailelere Polonez işçilerimizi göstererek şunu söyledim "Neden biz de oradaki arkadaşlarımızın ekme kavgası gibi çocuklarımızın ilacı için birlik olmuyoruz?"

Polonez işçileri şu an bu mücadeleleriyle bence tarih yazıyor. Evet, pek çok mecrada halimiz yok sayılıyor, yasal haklarımızı aramamız bile suçmuş gibi bir hava yaratılıyor. Hayır, anayasal haklar için her zaman en yüksek sesle bağıracağız, buna kimse engel olama-

yacak! Madencilerimiz yer altında, işçilerimiz fabrikada, memurlarımız işyerlerinde, bizler her yerde bu dayatmalara göz yummayacağız.

Şunu da söylemek isterim ilk defa kimsenin kimseye bağırmadığı, işçilerin yok sayılmadığı, en azından psikolojik baskının olmadığı bir fabrikadayım. Birilerinin bağırması olmadan çalışmak, normalde olması gereken buyken beni çok şaşırttı. Beyaz yakalıların işçilerle iç içe olduğu bir fabrikadayım. Ne olursa olsun o ürün çıkacak denmesine o kadar alışmış ki, makinede arıza olduğunda abla müdahale etme, ürün boş gitsin sen zarar görme denmesi bile şaşırttı. Bu yüzden sendika mutlaka her işçinin bilincinde olmalı bu bizim yasal hakkımız. Haklarımızı onlar vermese biz alırız, her yerde bunun mücadelesini veriyorum diyebilirim.

Biz ekmeğimizin derdindeyiz, biz yatıp "bize devlet baksın" demiyoruz. İşçiler olarak can pahasına çalıştığımız bu ülkede kâğıda yazılan her hakkımızın sonuna kadar mücadelesini vermeliyiz. Bu yüzden Polonez benim için sadece bir fabrika olayı değil! Türkiye'nin geldiği hale karşı bir direniş olduğunu düşünüyorum. Umarım Polonez fabrikasındaki arkadaşlarımızın direnişi her platformdaki emekçilerimize bir örnek olur ve direnişimiz birleşerek büyür, haklarımızı alırız. Her yerde yok sayılmak değil, korkmak geri çekilmek değil, haklarımızın vermediği her durumda; yaşasın birlik ve beraberlik için güçlü direniş!

Elba Bant işçileri greve hazırlanıyor!

Tekirdağ Çerkezköy'de bulunan Veliköy Organize Sanayi Bölgesi içinde yer alan ve Petrol-İş Trakya Şubesi'nin örgütlü olduğu Elba Bant işçileri toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine fabrikaya grev kararını astı. Anlaşmazlığın zemini birçok fabrikada alışık olduğumuz üzere patronun, krizin faturasını işçilere ödetmek istemesi ve düşük ücret dayatması, Petrol-İş sendikasında örgütlü işçilerin de bu dayatmaya boyun eğmeyip toplu sözleşme taslaklarına sahip çıkması. Petrol-İş, sözleşme taslağında %120 zam talep ederken, patronun en son geldiği rakam %34,9. Bu dayatma karşısında Elba Bant işçileri 25

Eylül'de greve çıkmaya hazırlanıyor. Bir önceki sözleşme görüşmeleri döneminde de patron 3 ay boyunca masaya gelmemiş, 6 ay boyunca taleplerini karşılamamakta ayak diremiş ve 28 Aralık 2022'de işçiler greve çıkmıştı. Grevin başlamasından sonra saatler içinde sendikayı görüşmeye çağırın patron, işçilerin taleplerini büyük oranda kabul etmek zorunda kalmış ve 6 ay masada çözülmeyen TİS düğümü, tam bir birlik içinde gerçekleştirilen 8 saatlik grevin ardından çözülmüştü. 25 Eylül'e kadar görüşmeler devam edecek ancak Elba Bant işçileri geçen sefer olduğu bu sefer de haklarını grev silahını da kullanarak almakta kararlı!

As Plastik işçileri toplu sözleşme yapma hakları için direniyor, greve gidiyor.

İstanbul Hadımköy'de bulunan As Plastik fabrikasında, TİS görüşmeleri sürerken biri sendika temsilcisi olmak üzere altı Petrol-İş üyesi işçi Kod 46 ve Kod 49 ile işten atıldı. Atılan işçiler fabrika önünde direniş çadırı kurdu.

Fabrika yönetimi ile Petrol-İş Sendikası arasındaki toplu iş

sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine, sendika 19 Eylül'de greve çıkma kararı almıştı. Grevi kırmak isteyen patron "Gerekirse tazminat öderim ama sizinle çalışmam." diyerek sendikalaşan işçileri işten çıkardı. Türkiye'de sendikada örgütlenmek anayasal bir hak. Fakat iş yasaları

sendikal sebeple atılan işçilere tazminat öngörürken patronlara ciddi bir yaptırım uyguluyor ve tazminat ödeyerek sendikal örgütlenmeyi kırma hakkı tanıyor. Patron tazminat öder kurtulurum diyor. Bu durumda işçiler için çözüm belli; işgal, grev, direniş!

Polonez işçisinin direne direne zafere y

27 Ağustos günü Çalışma Bakanlığı internet sayfasından bir basın açıklaması yayımlandı. Açıklamada bakanlık teftiş başkanlığının Çatalca'da faaliyet gösteren bir firmayla ilgili sendikal faaliyet dolayısıyla işten çıkarmaya gidildiğinin tespit edildiği ve 141 işçi için toplam 2 milyon liraya varan idari para cezası istendiği duyuruluyordu. "Çatalca'da faaliyet gösteren firma" kod adıyla bahsedilen firma elbette ki Polonez'den başkası değildi. 141 işçi ise 19 Temmuz'dan beri Tektida-İş öncülüğünde direnen Polonez işçileriydi! Sendikal sebeple işten çıkartmalara hemen her gün rastlıyoruz. Eğer bir fabrikada sendikal örgütlenmeye girişiyorsanız mutlaka bu sürecin bir aşamasında işten atılmaya olacağını hesaba katmalı ve buna karşı yapılacak eylemleri de ilk baştan planlamalısınız. Dolayısıyla Polonez patronunun 141 işçiyi sendikal sebeple işten atmasında ilginç bir yan yoktu. Polonez işçilerinin bu saldırıya karşı direnişe geçmesi de öyle.

Ancak ilginç olan Çalışma Bakanlığında yapılan açıklamaydı. Bu sık rastlanan bir durum değil. Hele ki böyle bir açıklamanın ardından Çalışma ve Sosyal Güvenlik (ÇSGB) Bakanı Yardımcısı Faruk Özçelik, ÇSGB Çalışma Genel Müdürü Dr. Mehmet Baş, ÇSGB Teftiş Kurulu Başkanı Bekir Aktürk, İstanbul Çalışma ve İş Kurumu İl Müdürü Uğur Oto ve Çatalca Kaymakamı Erdoğan Turan'dan oluşan kalabalık bir heyetin fabrikaya gelmesi, patronla müzakere edip direniş çadırını ziyaret etmesi görülmüş şey değil! Çalışma Bakanlığının da SGK'nın da Kaymakamlığın da başına taş düşmedi! Onları Çatalca'ya Polonez işçilerinin tüm Türkiye'ye mal olan kararlı direnişi getirtti.

Gelene değil getirene bak!

Nasıl mı? Hatırlayalım! Çalışma Bakanlığı müfettişleri fabrikaya 29 Temmuz'da geldi. Oysa ilk 13 öncü işçinin çıkartıldığı 19 Temmuz gününden itibaren defalarca şikayetler yapılmış, hem sendikal baskıların hem de gündelik işçi getirilmesi dolayısıyla oluşan halk sağlığı sorunlarının tespiti için müfettiş talep edilmişti. Devlet ilk günden itibaren oradaydı ama çevik kuvvetiyle, TOMA'larıyla işçinin karşısında olarak! Fabrikanın bahçesine yerleştiler. Arkalarını şirkete, cephelelerini işçiye döndüler. Devlet işçinin haklı talepleri karşısında ilk 10 gün boyunca görmedim, duymadım, bilmiyorum diyerek üç maymunu oynadı. Devletin gözetimi ve korumasından cesaret alan patron Anayasa'yı ve yasaları hiçe sayarak peyderpey 133 işçiyi daha işten attı. Aynı pervasızlıkla, yıllarını fabrikaya vermiş kalifiye işçilerin yerine yasa dışı ve gayri meşru şekilde gündelikçi kaçak işçiler getirerek üretim yapmaya kalkıştı. Tabii ki işçiler kanlarına eklemek doğrayan bu grev kırıcılara geçit vermeyecekti. Öyle de yaptılar. Kaçak işçi taşıyan servisler fabrika önündeki işçi barikatını aşamadı. İşte o anda günlerdir Anayasa, yasa tanımayan patronun fabrikasının bahçesinde bekleyen polisler, bir anda "yasaları korumak" için harekete geçtiler. Yolu kapatmanızı kanuna aykırı diyerek kalkanlarla, coplarla, biber gazlarıyla işçilere saldırdılar. Korudukları yasa değil, patronun çıkarıydı!

İstibdadın aşamadığı barikat

Kaçak işçi servisleri gibi polis de işçi barikatını aşamadı. O gün kaçak işçiler gerisin geriye döndü. Günlerdir işçilerin "Patron yasadışı şekilde işten çıkartma yapıyor, sendikal baskı uyguluyor" şeklinde feryatlarına, "Hakkınızı mahkemede arayın, bizim yapacak bir şeyimiz yok" diyenler, patronun yasadışı işçileri fabrikaya sokmak için yaptığı başvurular karşısında hemen yaratıcılıklarını göstermeye başladılar. Patrona, "git derdini mahkemeye anlat" demediler. Çatalca emniyeti seferber oldu. Fabrikanın etrafında bariyerler, TOMA'larla neredeyse bir kilometre çapında bir güvenlik çemberi oluşturdu. Bu durumu gören fabrika önüne gelen işçileri de darp ederek bu çemberin dışına attılar.

Çatalca Kaymakamlığına uzun yürüyüş!

Burada işçiler öfkeli şekilde bariyerlerin arkasında toplanmışken, bir anda akşamdan kalma görünümüne birisini beliriverdi. Daha sonra kendisinin AKP Çatalca İlçe Başkanı olduğu ortaya çıktı. Canı burnundaki işçilerin ortasına geçmiş "hepinize havaalanında iş bulurum" diyordu. Bir anda Çatalca Kaymakamlığına yürüme kararı alınmasıyla işçiler ana yola doğru yöneldi. Gece yarısı, 5 km mesafedeki Çatalca hükümet konağına doğru yürüyüş, marşlar ve sloganlar eşliğinde başlarken AKP'li şahıs da bir nevi işçilerin tepkisinden kurtulmuş oldu. O gece Kaymakamlığa yüründü. Kaymakam geldi. Sendikayla ve işçi temsilcileriyle bir görüşme yaptı. Somut bir sonuç çıkmadı. İşçiler eylem alanımız fabrika önüdür diyor alanlarını geri istiyordu. "Servislerin önünü kesmeyin" ihtarlarına ise "biz fabrikanın işçisine karışmayız, yasadışı kaçak işçiye ise izin vermeyiz" cevabı verildi. Görüşme çıkmazca girdi. Kaymakam yaptığımız iş kanunsuz diyerek polis müdahalesi sinyali verip aba altından sopa göstererek makamdan ayrıldı. Polis ablukası altında tüm gece işçiler orada eylem yaptı.

Polonez işçisi direne direne direniş alanına döndü!

Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte takviye polis kuvvetleri alana geliyor ama işçiler, takviye kuvvetleri, kararlılıkları artmış şekilde ve tam bir birlik içinde karşılıyordu. Müdahale olmadı. Kaymakamıktan sonra Valilik de devreye girdi. Sabah tekrar makama gelen kaymakam işçilerin haklı olduğunu söyledi ve işçilere kendi elleriyle çay dağıttı. Fabrika önündeki alanın işçilerin eylem alanı olarak düzenleneceği sözünü ve müfettişlerin görevlendirildiği bilgisini verdi. Saatler sonra 146 işçi direniş alanına "direne direne kazanacağız" sloganlarıyla giriş yapıyor aynı esnada da resmi araçlarla Çalışma Bakanlığı müfettişleri fabrikaya geliyordu. İşte o müfettişler böyle fabrikaya geldi. Çalışma Bakanlığı o açıklamayı, bu müfettişlerin raporu sonucunda yaptı. Tabii müfettişler geldikleri andan itibaren gerçeği gördüler. Fabrika içinde çalışan ve dışarıda direnen işçilerle yaptıkları görüşmelerde sendikal baskılar apaçık ortaya çıkıyordu. Müfettişlerin gelmesiyle fabrika içinde sağa sola gizlenen gündelikçi işçilerin koşuşturması her şeyi gösteriyordu. Müfettişler Ankara'ya döndüler.

Dönerken kısa sürede raporların hazırlanacağı söylenmişti. Gel gelelim müfettişlerin raporları bir ay sonra açıklandı. Bu bir ay süresi içinde işçiler fabrika önünde tam bir disiplin ve kararlılık içinde direnişlerini sürdürdüler. İşçiler bekleyerek sonuç alınmayacağını biliyor "hak verilmez alınır" diyordu. Direniş alanından yapılan duyurularda, işçilerin attığı slogan-

larda, verilen sözlerin tutulması isteniyordu. Kaymakamlık bir kez daha "elimizden bir şey gelmiyor" moduna geçmişti. Kaymakamlığın görüşme çağrısına patron tarafı karşılık vermiyor, devleti en tepeden arkasına almış olmanın şımarıklığıyla hareket ediyordu. Çatalca'da devleti temsil eden kaymakamlık çözüm adresi olmaktan uzaktı. İşçilerin bu durumu sıkça dillendirmesi dolayısıyla polis, fabrikadan Çatalca Hükümet Konağı'na yeni bir yürüyüş beklentisiyle fabrikaya yığınak yaptı.

Polonez işçisi bir sabah ansızın Bâb-ı Âli'de İstanbul Valiliğinde

Ama direnişin bir sonraki adresi kaymakamlık değil, İstanbul Valiliği oldu. İşçiler "Görmezlikten, duymazlıktan, bilmezlikten gelemesiniz" dercesine bir Cuma sabahı Babıali'de İstanbul Valiliğinin önünde beliriverdi. Bir sabah ansızın işçileri karşısında gören devlet önce işçilere çay ikram etti, daha sonra sendika yöneticileri ve işçi temsilcileri ile bir görüşme yapıldı. Görüşmeden yine somut bir şey çıkmıyor, Vali Yardımcıları işçilerin taleplerini not etmekle yetiniyordu. Görüşmenin ardından devlet çay tepislerini kaldırıyor, çevik kuvvet ve TOMA'larla işçiler abluka altına almıyordu. Polis şefferi işçilere kalkanlardan ve TOMA'lardan aldıkları güçle sert şekilde yukarı doğru çıkmalarını ve alanı terk etmelerini söylerken tek bir işçi tek bir adım dahi geri atmadı. Polis ablukasını yararak işçilerin önüne gelen Tektida-İş temsilcisi ve direnişin önderi Yunus Durdu konuşmaya başladığında, adımlarını geri atarak alanı açanlar polisler oldu. İşçiler direnişi bir adım daha ileri taşımanın memnuniyetiyle eylemi bitirerek, İstanbul Tabip Odası'nın Genel Merkezi'ne geçerek burada toplantı yaptılar. Ardından da direniş alanına döndüler.

Ataşehir'de birleşik işçi cephesinin gövde gösterisi ve sabaha kadar direniş!

Direnişin yeni adresi Polonez'in Ataşehir'deki Genel Müdürlüğü'nün önüydü. Burada gerçekleştirilen eylem, Devrimci İşçi Partisi'yle birlikte emekten yana siyasi partilerin yanı sıra DİSK'e bağlı sendikaların, özellikle de Birleşik Metal-İş üyesi metal işçilerinin yoğun katılımıyla bir birleşik işçi cephesi mitingine dönüştü. İşçilerin birliği bir kez daha devletin sermaye yanlısı reflekslerini harekete geçirdi ve dayanışmaya gelen DİSK korteji çevik kuvvet barikatıyla karşılaştı. Biber gazları sıkıldı. Ancak barikatlar bir kez daha aşıldı. Basın açıklaması gerçekleştirildi ve ardından gece boyu sürecek direniş

Yürüyüşü!

başladı. İşçiler tüm geceyi genel müdürlük önünde geçirerek kararlılıklarını bir kez daha gösterdi. Sabahın ilk ışıkları halaylarla karşılandı ve işçiler eylem alanını "bir sonraki adres Ankara" diyerek terk ettiler. Çatalca'ya dönüş güzergahı olarak arabalı vapur tercih edildi. Eyüp Sultan Camii ziyareti yapılacaktı. Bu ziyaret bile 3 otobüs çevik kuvvet eşliğinde gerçekleşti. Tabii ki işçiler camii ziyareti ile yetinmedi. Çatalca'ya dönmeden önceki diğer durak AKP İl Binası oldu. İşçiler Haliç'in karşı kıyısına geçip AKP İl Binası'na ilerlerken çevik kuvvet otobüslerinin sayısı üçten yediye çıkıyordu. Sendika temsilcileri ile direnişçi işçilerden bir heyet AKP il yöneticileriyle görüştü. Bu görüşmede AKP'liler bir kez daha "hakınızı mahkemede arayın" tavsiyesinde bulunuyor, "bağımsız Türk yargısı'nın işleyişini hızlandırarak (o da işe iade davalarının arabulucu süreleri!) işçilere yardımcı olmaktan bahsediyorlardı. Özürleri de kabahatlerinden büyüktü! Olaylardan yeni haberdar olmuşlardı! Oysa polisin arkasında kaymakamın yanında Çatalca İlçe Başkanları hep oradaydı. Birçok işçi daha önce AKP seçmeniydi. Hatta aralarında çok sayıda AKP üyesi de vardı. Ama AKP yöneticilerinin gözleri sadece parayı görüyor, kulakları sadece sermayenin taleplerini duyuyordu.

Birleşen İşçiler Birleştiriyor! Sınıf Dayanışması Büyüyor!

Polonez işçilerinin direnişi etrafında sınıf dayanışması da adım adım büyüyordu. Devrimci İşçi Partisi Polonez'in en büyük müşterilerinden biri olan Dominos Pizza'nın Gebze'deki deposunun önünde bir eylem yaparak işaret fişğini yaktı. Devrimci İşçi Partisi daha sonra dayanışma faaliyetlerine Migros ve CarrefourSa'nın İstinye'deki büyük mağazaları önündeki eylemlerle devam etti. Ardından TİP milletvekillerinden ve Tekgıda-İş sendikası temsilcilerinden oluşan bir heyet Dominos'un genel müdürlüğünde bir görüşme gerçekleştirdi. Dominos Polonez'den mal tedarik etmeyi bırakacağını açıkladı. İstanbul Tabip Odası, Polonez'in Çatalca'daki deposu önünde bir eylem yaparak, resmi kayıtlarda gözükmeyen bu depo için denetim talep etti. Daha sonra DİP, İDP, TİP, TKP, Sol Parti, Emek ve Adalet Platformu ile Eğitim-Sen'in yer aldığı kurumlar tarafından Polonez İşçileri Dayanışma Komitesi kuruldu. Bu komite Polonez'in büyük müşterilerinden olan ve kendi markasıyla sattığı şarküteri ürünlerini Polonez fabrikasında ürettiren Migros'un genel müdürlüğü önünde ve Polonez'in Tuzla Tepedören'deki kiralık deposu önünde eylemler gerçekleştirdi.

Polonez işçilerinin mücadelesi başka işçi mücadeleleriyle buluşuyor, örgütlenme ve direniş yoluna giren nice işçilere ilham oluyordu. Polonez işçilerinden önce Tekgıda-İş'te örgütlenen ve direniş yoluna giren Esenyurt'taki Perfetti işçileri Polonez'le derhâl kardeşleşti. Perfetti'de sendika temsilcisi olduğu için işten atılan ve fabrika önünde aylardır direnen Ayhan Yaylalı Polonez direnişi başlattığı anda oradaydı. Daha sonra Perfetti işçileri vardiya çıkışlarında toplanarak defalarca Polonez'e dayanışma ziyaretinde bulundular. Dayanışmayla Polonez'e güç verdiler, Polonez işçisinin kararlılığından, birliğinden güç ve ilham alarak fabrikalarına döndüler. Çatalca ile Esenyurt arasında sağlam ve örnek bir sınıf kardeşliği kuruldu. Daha sonra benzer bir sınıf kardeşliği de Esenyurt CarrefourSA deposunda direnişe geçen DGD-SEN üyesi işçilerle kuruldu. Sınıf dayanışması köprüsü mesafe tanımadan Gebze'de grevde olan Birleşik Metal-İş üyesi Mersin işçileriyle, yine Tuzla'da Selülöz-İş'le grev pankartını asan MKB Rondo işçileriyle de kuruldu. Polonez işçilerinin Ataşehir'de şirketin genel müdürlüğünün önünde sabahladıkları gece Tuzla'da bulunan ve Birleşik Metal-İş fabrikasında örgütlü Chen Solar fabrikasının işçileri de 3-11 vardiyası çıkışı Polonez işçilerinin yanına gelmiş, örnek bir sınıf dayanışması pratiği sergilemişti. Polonez işçileri grev kırıclarını yolu keserken memleketin dört bir yanındaki çiftçiler de traktörleriyle yollara

dökülmektedir.

Direniş Çerkezköy Türk-İş mitingine taşındı! Polonez işçileri direne direne Türk-İş başkanını direnişe getirdi!

Bu esnada Türkiye işçi sınıfının en önemli örgütleri olarak öne çıkan Türk-İş ve DİSK eylem programlarını açıkladılar. Türk-İş ilk mitingini Çatalca'ya 45 dakika mesafede olan Çerkezköy'de yapacağını açıkladığında Polonez'de de miting hazırlıkları başlamıştı. Polonez işçileri kalabalık bir kortejle Çerkezköy'deki miting damgalarını vurdular. Türk-İş Başkanı Ergün Atalay kürsüden Polonez işçilerini selamladı ve sürecin takipçisi olacağını açıkladı. Mitingin ardından da Ergün Atalay'la birlikte Türk-İş yönetim kurulu Çatalca'ya gelerek direniş çadırını ziyaret etti. Çalışma Bakanlığı heyetinin gelişinin habercisi Ergün Atalay'ın gelişiydi. Aslında o da epey gecikmeli bir şekilde direniş alanına geldi ve onu getiren de Polonez işçilerinin direnişiydi. Devrimci İşçi Partisi de hem Çerkezköy mitinginde hem de sonrasında direniş alanında Polonez işçileriyle birliktiydi. Devrimci İşçi Partisi, Türk-İş, DİSK ve Hak-İş ilk defa ortak açıklama yaptığında bu açıklamayı önemli görmüş, açıklamanın kâğıt üstünde kalmaması, somut bir eylem programına dökülmesi gerektiğini ifade etmişti. Bu eylem programı da işçilerin gazını almaya yönelik olmamalı, sınıfın kazanımlarını ve kırmızı çizgilerini korumak için bir birleşik işçi cephesinin inşasına vesile olmalıydı. Devrimci İşçi Partisi bunları söylerken sendika başkanlarına değil, tabanda mücadele eden işçilere güveniyordu. Nitekim Polonez işçileri başta olmak üzere sınıf mücadelesine atılan işçiler bu güveni boşa çıkarmadı.

İş, aş, hürriyet işçi köylü el ele direne direne gelecek!

İşte Çalışma Bakanlığına bir sayfalık o açıklamayı yaptırın mücadelenin hikayesi budur! Yani açıklamayı yapana değil yaptırana bakmak gerekir. Bununla birlikte tüm bu hikâye bundan sonra izlenecek yolu da göstermektedir. Çalışma Bakanlığının Polonez'de sendikal hak ihlallerini tescil eden açıklaması son derece olumludur ama bu olumluluk metnin içindeki acı gerçeği görmemize de mani olmamalıdır. Çalışma Bakanlığının açıklamasına göre müfettişlerin raporu bakanlığa 2 milyon TL'ye yakın bir ceza kesmesini teklif ediyor. Ceza daha kesilmemiş, kesilmesi teklif edilmiştir. Dahası bu cezalar sendikal sebeple işten atılan her işçi için 8 bin 590 lira, usülsüz toplu çıkış yapıldığı için de kişi başı 5 bin 506 liradan ibarettir. Bu rakamların anlamını iyi kavramak gerekir. Devlet bu açıklamasıyla bir yandan da patronlara Anayasa'yı yasaları çiğnemenin fiyatını söylemektedir. Ve onca hayat pahalılığı içinde bu fiyat epeyce ucuzdur! Dahası bu fiyat tarifesi yerli ve yabancı sermaye karşısında Anayasası'na sahip çıkmaktan aciz bir devlet tablosunu yansıtmaktadır. Son olarak 3 Eylül'de Çalışma Bakanlığı Polonez işçilerinin işten çıkarılma maddesini değiştirmiş, kötü ünlü Kod-46, haksız sebeple işten çıkarılma maddesi olan Kod-4 olarak değiştirilmiştir. Bu şekilde işçilerin hem işsizlik sigortasından faydalanma hem de tazminatlarını alma hakları doğmuştur.

Polonez işçisi bu kararların çıkmasını direne direne sağlıyor, kazana kazana yoluna devam ediyor. Türkiye'de hakkın, hukukun ve adaletin güvencesi Polonez işçileri nezdinde Türkiye işçi sınıfından başkası değildir ve olamaz. Polonez işçilerinin zaferinin garantisi bu yüzden Çalışma Bakanlığının açıklaması da ziyareti de vaatleri de değil, sadece ve sadece birliğin, örgütlülüğün ve direnişin gücüdür! Türkiye'ye de iş, aş aynı şekilde sınıf mücadelesiyle gelecek; emperyalizmin ve sermayenin millete vurduğu zincir sınıfın gücüyle kırılacak; hürriyet, birleşen, örgütlenen ve direnen işçilerle emekçilerle köylülerle gelecektir.

Levent Dölek

Öncü işçilere çağrı

İşçiler pek çok fabrikada ve işyerinde iş ve aş için direnişler. Direnenler her zaman kazanmadı. Bu bir gerçek. Ama kazananlar hep direnenler oldu. Bu da bir gerçek. Sermayeyi yenmenin formülü nedir? Öncelikle birliktir. Kazanan mücadelelere baktığımızda her zaman işçilerin tam bir birlik içinde hareket ettiğini ve bu birliği bozmadığını görürsünüz. Polonez işçilerine bakın. Kamtımız zafere ulaşan işçi mücadelelerinde ve bugün zafere yürüyen Polonez'dedir. İşçilerin birliği ile olmaz denemler nasıl da oluveriyor... Pek çok direnişte patronun hukuk dışı uygulamalarına karşı müfettiş çağırılır. Sonra kara treni bekler gibi müfettiş bekleriz. Geldiğinde patron kebabını yedirir geri gönderir çoğu zaman. Ama Polonez işçisi fabrikanın önünde direnip, grev kırıclarını içeri salmayınca, biber gazına rağmen yılmayınca, kilometrelerce yürüyüp kaymakamın kapısına dayanınca müfettişler ışık hızıyla fabrikaya geldi. Patronun sendikal sebeple toplu işçi çıkartma suçunu açık seçik ortaya koyan, işçinin hakkını resmi düzeyde de tescil eden bir rapor da hazırladılar. Müfettişlerle de kalmadı. Çalışma Bakanlığı bir heyet halinde fabrikaya geldi. Bir olmayan daha oldu. İşten çıkartmada yüz kızartıcı suç iftirası olan Kod 46 haksız fesih maddesi olan Kod 4'e dönüştü. Tazminatsız atılan işçilere kıdem ve ihbar tazminatı ödemesi ayrıca bu işçilerin işsizlik ödeneği alması hakkı doğdu. Bunların hepsi işçilerin birliğiyle ve direnmesiyle oldu.

İyi komutan ordusunun ikmalini seferde sağlayabilir. Büyük Çinli komutan ve filozof, meşhur savaş sanatkarı Sun Tzu demiş ki: "Donanımını yurdundan erzağını düşmandan al ki hem silahın hem de tayının yeterli olsun." Donanımını Tekgıda-İş'ten sağlayan ve sırtını dayadığı örgütlü bir gücü, sağlam bir yurdu var Polonez işçisinin. Yunus Durdu gibi Suat Karlıkaya gibi geçmişte Tekel muharebelerinden alınımın akıyla çıkmış, o büyük sınıf kavgasının deneyimlerini bugüne taşıyan böyle komutanları var. Direnişin ihtiyacı olan maddi kaynakları yine direnerek elde etmeyi başarıyorlar. Zamanın yıpratıcı etkisini tersine çevirmeyi direnişi zaman geçtikçe büyütme ve güçlendirmeyi biliyorlar. Ve ne mutlu ki o komutanlara, Polonez işçisi gibi aslanlarla savaşıyorlar! Ve bu savaşta sadece cephe gerisinde durmayan kavgada en öne çıkan emekçi kadınların mücadele gücüne sahipler!

Çok zaman direniş çadırında konuşuyoruz. Ne olacak bu işin sonu? Bu birlik bu örgütlü güç ile mutlaka kazanacağız! Zaten direne direne kazanıyoruz. Kazana kazana zafere yürütüyoruz! En ufak bir şüphem yok. Direnişteki hiçbir işçinin de en ufak bir şüphesi yok artık! Ama bu giderek yaklaşan ve kaçınılmaz zaferin anlamını da çok iyi kavramak gerekiyor. Bu zafer Polonez işçisinin iş ve aş için yaptığı büyük mücadelenin büyük bir zaferi olacaktır. Eğer bu zaferde Devrimci İşçi Partisi olarak çorbada bizim de tuzumuz olursa ne mutlu. Biz bu mücadeleye ilk günden itibaren katılırken işçilere "Sizden oy istemeye gelmedik, biz bu mücadeleye omuz başımızda olmak istiyoruz" dedik. Bizler olmasak da, direnişe destek veren siyasi partiler, demokratik kitle örgütleri vb. olmasa da Polonez işçisinin bu kavgayı kazanacağını, bunun için işçilerin birliğinin ve örgütlü gücünün yeterli olduğunu söyledik. Laf olsun diye slogan atmıyoruz: "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!"

Ama bu zafer Polonez işçisine iş ve aş sağlamanın ötesinde bir anlam taşıyor. Bu mücadele çoktan Polonez'i, Çatalca'yı aşmış, Türkiye işçi sınıfına mal olmuştur. İş ve aş mücadelesi sermayenin istibadına ve emperyalizme karşı hürriyet mücadelesinin bir parçası haline gelmiştir. Polonez işçileri sendika üyesi işçi olarak başladıkları yolda direnişçi işçi olmuş, sonra "grev okulu"nda talim görerek öncü işçiler haline gelmiştir. Öncü işçi demek sadece karşısındaki patrona karşı iş ve aş için mücadele eden değil, patron düzenine karşı iş aş hürriyet mücadelesinin önünde olan işçi demektir. Evet işçilerin birliği sermayeyi yener ve yenecektir. Ama sömürü düzenini yenmek işte ona sadece işçilerin birliği, sendika yetmez. Bunun için sınıf siyaseti ve sınıf partisi gerekir. Bu kavganın zaferi için sadece Polonez'in değil tüm Çatalca'daki fabrikaların örgütlenmesi gerekir. Sadece gıda sektöründe değil metal, petrokimya diğer sanayi kollarında, tersanelerde madenlerde mevzilenmek, mücadeleyi emekçi mahallelerine, köylere taşımak gerekir. İşçi sınıfının kendi işine ve aşına sahip çıktığı gibi toplumun tüm ezilenlerinin derdine sahip çıkması ve mücadele deneyimiyle çözüm yolunu göstermesi gerekir.

Sınıf siyasetinin menzili fabrikadan başlar tüm dünyaya uzanır. Fabrikada Türkün sabrı, Kürdün inadı, Lazın coşkusu ile kazananlar her dilden memleketten inançtan ezilen insanların eşit ve hür olduğu bir dünya için mücadeleye atılır. Fabrikada zincirlerini kıran işçiler memleketin boynundaki emperyalist zincirleri kırmak için verilen mücadeleye katılır. Öncü işçinin kavgası insanlık kavgasıdır, bu kavganın bir cephesi Çatalca'daysa bir diğer cephesi de Filistin'dedir. Bu kavganın zaferi seçimlerle gelmez. Seçimler de önemlidir ama çözüm değildir. Nasıl işçiye git hakkını mahkemede ara diyorlar, işçi mahkemede hakkını arıyor ama yıllarca süren bu mahkemelerin çözüm olmadığını hatta çözümü ertelemenin aracı olduğunu görüyor, işte seçimler de öyledir. İnsanlık kavgasının zaferinin adı devrimdir! Bu kavganın zaferi için sendika konfederasyon yetmez, öncü işçilerin devrimci partisini inşa etmek gerekir. Çözümü sermaye düzeninin içinde aramayıp işçi sınıfına güvenen ve emeğini işçi sınıfına harcayan herkesi bu yolda birleştirmek gerekir. İşte bu yüzden biz Devrimci İşçi Partisi olarak Türkiye'nin her yerinde iş ve aş için omuz başında mücadele etmekten onur duyduğumuz öncü işçileri, insanlığın en haklı ve onurlu mücadelesini zafere götürecektir partiyi inşa etmeye çağırıyoruz!

Ertuğrul Oruç

Halkın sağlığı da örgütlenmeye bağlı

Çalışma şartları ve ücretler, patronlarla işçiler arasında her daim başlıca mücadele konuları olmuştur. Patronlar kârlarına kâr katmak için ücretleri baskılamaya çalışırken, işçilerin çalışma şartlarını iyileştirmeyi yalnızca bir gider kalemi olarak görür. İşçiler için ücret yaşam şartlarını belirleyen en önemli unsurken; çalışma şartları çalışırken ölmemenin, sakatlanmamanın ve hastalanmamanın teminatıdır. Ancak ne ücret düzeyi ne de çalışma şartları, yalnızca işçileri ilgilendiren meselelerdir. Bunlar, halk sağlığının da meselesidir.

Piyasa koşullarında asgari ücret, asgari ücretten fazla alan çalışanların ücretleri üzerinde çok önemli bir belirleyendir. Tüm ücretler, asgari ücrete yaklaşma eğilimindedir. Bir kişi beslenme, barınma, sosyalleşme gibi ihtiyaçlarını karşılamak için yeterli bir ücrete ihtiyaç duyar. Bu ihtiyaçların ne ölçüde karşılandığı, doğrudan kişinin sağlıklı olup olmasını belirler. Yeterli beslenemeyen, kötü konutlarda barınmak zorunda kalan, yalnızca evden işe işten eve giden bir kişi, doktor hastalık tanısı koymadı diye sağlıklı kabul edilemez. Dolayısıyla çalışanların büyük çoğunluğunun asgari ücret ve ona yakın bir ücret aldığı Türkiye’de asgari ücret açlık sınırı düzeyinde hatta bunun altında belirlendiyse, Türkiye toplumunun sağlık düzeyinin kötü etkileneceği baştan bellidir. Bu bakış açısıyla baktığımızda sorun, her bir çalışanın kendi sorunu olmaktan çıkar, toplumsallaşmış olur. Keza aynı mantığı çalışma şartları için de yürütebiliriz.

Peki, işçilerin ve emekçilerin ücret düzeyinde ve çalışma şartlarında iyileştirme nasıl sağlanır? Kanunların kendi başına sağlamadığı açık. Devlet, patronların temsilciliğine soyunup haklarını isteyen işçilere barikat kuruyor. Patrona kanunda yazılı hakları dahi uygulamıyor. O hâlde doğru cevap patronları caydıracak bir şey olmalı. Onun adı da örgütlenmektir.

Yakın zaman önce asgari ücret düzeyinde ücret alan ve kötü çalışma koşullarında çalışan Polonez Et fabrikası işçileri, “böyle gelmiş ama böyle gitmez” diyerek haklarını almak için Türk-İş’e bağlı Tekgıda-İş sendikasında örgütlendiler. Patronun cevabı ise anayasada yazan haklarını kullanan 146 işçiyi işten atmak oldu. Attığı işçilerin yerlerine de üretimi devam ettirebilmek ve sendikalaşmayı engellemek için işi bilmeyen, hijyen eğitimi almamış taşeron işçileri aldı. Ürettiği gıdaları ise resmî olarak bildirmedikleri depolarda sakladığı işçilerce tespit edildi.

Hem üretim hattında hijyenik olmayan üretim yapıldığının hem de depolamanın uygun olmadığını denetlenip tespit edilmesi için Tekgıda-İş şikâyetinde bulundu. Peki denetimden sorumlu kimdi? Esasında kanun her türlü sorumluluğu patrona veriyor. Peki patronu kim denetleyecek? Kanun, Çalışma Bakanlığı diyor. Peki, işçilerin hijyen eğitimini kim vermekle yükümlü? Millî Eğitim Bakanlığı. Peki belediyelerin bir yetkisi var mı? Eh, çevre sağlığı anlamında olabilir deniyor. Ha bir de Tarım Bakanlığı var. Onu da atlamayalım denetlemesi gerekenler arasında. Bunca denetleyici mercii var, var olmasına ama denetim mekanizması çalıştırılmıyor.

İstanbul Tabip Odası olarak 10 Ağustos günü Polonez fabrikasının resmî olarak bildirmedikleri gıda deposu önünde basın açıklaması yaptık. Sendikal hakları için direnen işçilerin yanında olduğumuzu, işçilerin örgütlendikleri Tekgıda-İş sendikasıyla da dayanışma içinde olduğumuzu ifade ettik. Atılan işçilerin derhâl işe geri alınma ve halk sağlığı için gıda deposunda denetim talebimizi kamuoyuna açıkladık.

Polonez işçileri aylardır direniyor, mücadele ediyor. Ama yalnızca kendileri için mücadele etmiyorlar. Kendileriyle benzer kötü şartlarda çalışan işçilerin örgütlenmelerine örnek olacak bir mücadele sergiliyorlar. Ama yaptıkları bununla da sınırlı değil. Kanunlarda yazan ama pratikte uygulanmayan anayasal hakların ve halk sağlığı tedbirlerinin uygulanması için de mücadeleye ediyorlar. Hem hijyen şartlarını sağlama çabalarıyla halk sağlığına katkıda bulunurken hem de sendikal olup genel ücret düzeyini yükseltme ve çalışma şartlarını iyileştirme çabalarıyla halk sağlığına dolaylı katkı sunmuş oluyorlar.

Basın açıklamasında söylediğimiz gibi: Polonez işçileri kazanırsa Halk Sağlığı da kazanacaktır.

Çiftçi eylemleri dalga dalga yayılıyor

Ağustos ayı Türkiye çapında çiftçi eylemlerine sahne oluyor. Anadolu’nun batısından doğusuna çiftçiler dalga dalga meydanlara iniyor, traktörleriyle yolları kapatıyor ve sesini tüm ülkeye duyurmaya çalışıyor. İzmir Kınık’ta başlayan eylemler Gaziantep, Bursa, Balıkesir, Aksaray, Kahramanmaraş gibi farklı bölgelerden birçok ile sıçradı.

İzmir, Kınık:

31 Temmuz’da İzmir’in Kınık ilçesinde domates üreticisi çiftçiler domatesin kilosunun 2 liranın altına düşmesini traktörlerle yolları kapatarak protesto etti. Borçlarla, banka kredileriyle, hacizlerle başa çıkamayan çiftçiler ziraat odalarının da, kooperatiflerin de, ilçe tarım müdürlüğünün de yanlarında durmamasından şikayetçi. Çiftçiler “Çiftçiyi öldürdünüz, cenazesini kaldırın!” yazılı tabut ile ilçe meydanında eylem yaptı.

Gaziantep, Nizip:

4 Ağustos’ta Gaziantep’in Nizip ilçesinde Antep fıstığı üreten çiftçiler, fiyatların düşük olması sebebiyle traktörleri ile fıstık hali önünde eylem yaptı. Fiyatlara tepki gösteren çiftçiler çuvallara doldurdukları fıstıkları yere döktü. Çiftçiler tüccarların birbiriyle anlaşarak fiyatları aşağıya çektiğini belirtiyorlar.

Bursa, Karacabey:

8 Ağustos’ta eylemler Bursa’ya sıçradı. Bursa Karacabey’de salçalık domates üretimi yapan çiftçiler piyasada salçalık domatesin 2 liraya düşmesi üzerine traktörlerle Bursa-İzmir yolunu trafiğe kapattı. “Çiftçiye uzanan eller kırılslın!”, “Hükümet istifa!”, “Çiftçi mahsulüne sahip çık!” şeklinde sloganlar atan çiftçileri jandarma ve çevik kuvvet ekipleri engellemeye çalıştı.

Balıkesir, Bandırma:

Balıkesir’in Bandırma ilçesinde de çiftçiler 12 Ağustos’ta eylem yaptı. Ağır olarak domates, karpuz, kavun üreten çiftçiler Bandırma-Susurluk yolunu traktörleriyle trafiğe kapattı. Sözleşmeli olarak büyük gıda firmalarına üretim yapan çiftçilerin ürünlerine firmalar, düşük fiyat

veriyor, alımları yavaşlatıyor. Böylece çiftçinin ürünleri tarlada kalıyor ve çiftçiye elindeki ürünü zararına satmaktan başka seçenek kalmıyor.

Burdur:

13 Ağustos Salı günü Burdur’da çiftçiler, yaşadıkları sorunlara dikkat çekmek için traktörler ile konvoy düzenleyerek basın açıklaması yaptı. Çiftçiler Toprak Mahsulleri Ofisi’nin fiyat belirlemede rol üstlenmesinden, fiyat belirlemede geç kalmasından ve çiftçileri fabrikacı ve tüccarın kucağına itmesinden şikayetçi.

Aksaray:

17 Ağustos’ta eylemler İç Anadolu’ya yayıldı. Çiftçiler Aksaray-Adana karayolu üzerinde traktörleri ile eylem yaptı ve basın açıklaması düzenlediler. Aksaray’da çiftçiler, tarım ve hayvancılıkta girdi maliyetlerinin sürekli arttığını ve ürettikleri ürünlerin enflasyon karşısında sürekli değer kaybettiğini ifade ettiler.

Kahramanmaraş:

Kahramanmaraş’ta domates ve biber üreticileri 17 Ağustos’ta düşük fiyatlar nedeniyle ürünlerinin ellerinde kalmasını traktörlerle konvoy oluşturup Kahramanmaraş-Gaziantep yolunu

kapatarak protesto etti. Çiftçiler ellerinde kalan domatesleri yola döktü.

Bayburt:

Bayburtlu çiftçiler de 20 Ağustos’ta eylem dalgasına katıldı. Tarlalarını sulayamayan ve iflasın eşiğine gelen çiftçiler traktörleriyle yolu kapatıp eylem yaptı.

Uşak:

24 Ağustos’ta Uşak Havalimanı’ndan Uşak Şeker Fabrikası’na kadar kornalar çalarak ve sloganlar atarak eylem yapan çiftçiler artan maliyetlerden ve düşük alım fiyatlarından şikayetçi.

Konya, Yunak:

27 Ağustos’ta Konya’nın Yunak ilçesinde çiftçiler traktörleriyle konvoy yapıp eylem düzenledi. Çiftçilerin en büyük problemi yaşanmakta olan su sorunu ve her geçen gün artan girdi maliyetleri.

Edirne:

Çiftçiler 1 Eylül’de “Tarıma ve çiftçiye sahip çık”, “Ayçiçeği kurudu, üretici zorda”, “Traktör icrada, çiftçi hapiste, hükümet nerede” pankartlarıyla eylem yaptı. Kuraklık sebebiyle düşen verimden mustarip çiftçiler üstüne bir de çok düşük alım fiyatlarının açıklanmasından şikayetçi.

İŞÇİ KÖYLÜ EL ELE MÜCADELEYİ BÜYÜTMEME!

Çiftçiler neden yollara döküldü?

Mehmet Şimşek'in Orta Vadeli Programı tüm emekçi sınıflara bir saldırı niteliği taşıyor. Hem ücretli çalışanların ücretlerini düşük tutarak, hem de çiftçiler gibi ücretli çalışmayan emekçilerin elde edecekleri gelirleri düşürerek onları kemer sıkmaya zorluyor.

Çiftçilerin mazot başta olmak üzere elektrik, su, gübre, ilaç, tohum maliyetleri, TÜİK'in açıkladığı enflasyon rakamlarının çok üzerinde artıyor. Bununla birlikte çiftçilere verilen devlet destekleri yerinde sayıyor, ayrıca kredi olanakları da kısıyor. Bunun üstüne bir de hayvan ve hububat ithalatının yarattığı rekabet sebebiyle çiftçinin ürünleri ucuzluyor. Başta Arjantin, Uruguay gibi Güney Amerika ülkeleri olmak üzere canlı büyükbaş ithalatı yapıyor. Toprak Mahsulleri Ofisi'nin siloları ise Rusya'dan getirilen ucuz buğday sebebiyle ağzına kadar dolu.

Sözleşmeli üretim çiftçiyi tutsak ediyor

Çiftçiler piyasada fiyat belirler konuma gelmiş gıda tekellerinin, dev işletmelerin, komisyoncuların da saldırısı altında. Sözleşmeli üretim yapan çiftçiler bu büyük firmaların tutsağı olmuş durumda. Gıda firmalarıyla sözleşme imzalayan üreticiler belirli bir fiyattan satış sözü alıyor. Fakat piyasada ürünü daha ucuza bulma imkânı yakalayan firmalar çiftçilerin ürünlerini almayı yavaşlatıyor, ürünler tarlada kalıyor. Ya da son anda yok pahasına sözleşme dışında alım

yapıyor. Sözleşmeli tarım kapsamında sözleşmeler hep sanayiciyi koruyor, sözleşmeler tek taraflı işliyor. Üretici taahhüdünü yerine getiremediği zaman gıda firmaları hukuk yoluyla sözleşmeden doğan haklarını alırken üretici için aynısı söz konusu olmuyor. Sokaklara dökülen çiftçilerin önemli bir kısmı bu şekilde sözleşmeli üretim yapan çiftçilerden oluşuyor.

Bu eylemlerin farkı ne?

Özellikle Karadeniz'de her yıl çay ve fındık üreticilerinin eylemlerine aşınayız. Fakat ülke sathına bu derecede yayılan çiftçi eylemlerini uzun yıllardır görmüyoruz. Bu eylemler en az 11 ilde yapıldı. Sadece bir ürün grubu üretimi yapanlar değil; domates, biber, kavun, karpuz, fındık, hububat, büyükbaş hayvan üretimi yapan çiftçiler bu eylemlere katıldı. Bu da sorunun tek bir ürünündeki düşük fiyat belirlenmesi olmadığını, tüm çiftçilerin saldırı altında olduğunu gösteriyor.

Özellikle küçük üretici, maliyetlerini dahi karşılayamazken büyük bir borç yükünün altına girmiş bulunuyor. Finans sermayesi de bu saldırının bir parçası olarak çiftçilerin tarlalarına, traktörlerine ipotek koymuş durumda ve haciz yoluyla çiftçilerin borçlarını tahsil ediyor.

İşçi sınıfı ile kader ortaklığı

Türkiye'de işçi sınıfının geniş kesimlerinin köy ve toprakla bağı bulunuyor. Birçok şehirde işçiler ikinci bir gelir kaynağı olarak işten artan vakitlerinde tarım ve hayvancılıkla uğraşıyor. Birçok fabrikada, tersanede

yıllık izinler fındık, zeytin toplam dönemine göre belirleniyor. Kendisi bilfiil tarım ve hayvancılıkla uğraşmasa bile ailesi, akrabaları tarım ve hayvancılıkla geçimlerini sürdürüyor.

Bursa'daki çiftçi eylemlerine Türk Metal üyesi işçilerin destek verdiği, sendikanın ses sistemlerinin bu eylemler için kullanıldığı gerçeğini göz önünde bulundurduğumuzda emekçi çiftçilerle işçilerin nasıl bir kader ortaklığı içinde olduğunu görebiliyoruz.

İçinde bulunduğumuz ekonomik buhranda işçilere, kamu emekçilerine, emekçi köylülere, emekçilere yönelen topyekûn bir saldırı altındayız. İş, aş, hürriyet mücadelesi fabrikalarda olduğu gibi şimdi tarlalarda, şehirlere, yollarda, taşrada ilçe meydanlarında da veriliyor. Bu mücadeleyi dalga dalga büyütmeli, küçük çiftçileri gıda tekellerinin, tüccarın, komisyoncuların, modern tefeci bankaların zincirlerinden kurtaracak talepleri öne sürmeliyiz.

Çiftçiye ucuz kredi, ucuz mazot, ucuz tohum, ucuz yem! Emekçi halka ucuz gıda!

Hal sistemi kaldırılmalı, çözüm devlet mülkiyetinde ve merkezi planlamaya bağlı dağıtım merkezleri!

Büyük toprak sahiplerinin arazileri merkezi planlama doğrultusunda topraksız köylülere dağıtılmalı, kooperatifleştirilsin, kamulaştırılsın!

İşçi ve çiftçi düşmanı gıda şirketleri işçi denetiminde kamulaştırılsın!

Tarım ve hayvancılıkta devlet çiftlikleri kurulsun!

Sungur Savran

İşçinin düşmanı göçmen mi patron mu?

Avrupa'nın dört tane büyük ülkesi var. Üçü Avrupa Birliği (AB) üyesi: Almanya, Fransa, İtalya. Dördüncüsü, yani İngiltere, eskiden üyeydi, 2016'da Brexit adıyla yapılan referandum sonucunda AB'den ayrıldı.

Dört büyük ülke Avrupa'da doğan bütün büyük gelişmeleri başlatan ve onlara yön veren ülkelerdir. Ekonomik liberalizm mi benimseyecek? Önce bunlarda görülür. Askeri harcamalar mı arttırılacak? İlk atak bunlardan gelir. Göç rejimi mi sıkılaştırılacak? Önce bunlar kapar sınırları. Peki ya faşizm gelecekse?

Avrupa kıtası ve Avrupa Birliği son çeyrek yüzyıldır Türkiye'de öylesine yağlandı yıkandı ki kodamanlar AB'yi öylesine huzurlu bir barış, demokrasi, işçi hakları, "refah devleti" cenneti gibi gösteriyorlar ki, insan Avrupa ve faşizm sözcüklerini ardı ardına kullanırken iki kez düşünüyor.

Gelin dört büyüklerde son dönemin siciline bir bakalım. Çok geriye gitmemize de gerek yok. Son üç ayın bilançosu yeter.

Haziran ayı başında AB üyesi bütün ülkelerde Avrupa Parlamentosu seçimleri hep birlikte yapıldı. İtalya'da iki yıldır başbakan olan kadın politikacı Giorgia Meloni oylarını arttırarak durumunu sağlamlaştırdı. Meloni, 20. yüzyılın ilk faşist sistemini kurmuş olan Benito Mussolini'nin partisini atası gören bir partinin lideri. İkinci Dünya Savaşı'ndan beri kıtada başbakanlığa gelen ilk faşist. Faşizmin en sert politikalarına başvurmaya hemen girişmedi. Koşullar henüz ona uygun değil. Ama birçok alanda adım adım ilerliyor.

Aynı Avrupa Parlamentosu seçimlerinde bu sefer Fransa'da ta 1980'li yıllardan itibaren ağır ama emin adımlarla yükselmekte olan faşist parti, oyların üçte birini alarak seçimden birinci parti çıktı. Faşizmin bu büyük zaferi karşısında Cumhurbaşkanı Macron Fransız meclisini lağvederek baskın seçim yapmaya kalkıştı. Onu da yüzüne gözüne bulaştırdı. Şu anda faşistler parlamentonun en büyük partisi konumunda. 2027'de iktidarı gözlüyorlar. Arada bir fırsat doğmazsa.

Temmuz sonu-Ağustos başı sıra İngiltere'deydi. Üç küçük çocuğun öldürüldüğü bir olay sonrasında ırkçı gruplar katilin göçmen olduğu yolunda bir yalan haber yayarak ülkenin çok çeşitli yerlerinde gösteriler yaptı, birçok binayı ateşe verdi, sokakta göçmen avı düzenledi, göçmenlerin geçici olarak yerleştirildiği otelleri bastı, bütün bunların doğurduğu terör duygusu ülkeyi günlerce teslim aldı. Bu olaylarla birlikte görüldü ki, faşizm sadece bir seçim sandığı sorunu değildir, günlük hayatın orta yerinden yarılması, koskoca insan topluluklarının arasında yerli/göçmen, İngiliz/yabancı gibi düşmanlaştırıcı ayrımlar temelinde sokak savaşları demektir. İngiltere ayrıca Temmuz başında bir seçim yaşadı. İrkçı-faşist parti, oyların yüzde 14'ünü (4 milyonu aşkın oy) aldı. Bu parti Amerika'nın eski başkanı Donald Trump'ın İngiltere'de kendine en yakın muhatap olarak gördüğü Nigel Farage adlı politikacının partisi.

Haziran İtalya ve Fransa, Temmuz-Ağustos İngiltere, şimdi Eylül ayında Almanya. 1 Eylül Pazar günü federal bir sisteme sahip Almanya'nın iki eyaletinde, Tübingen ve Saksonya'da seçim yapıldı. İlkinde faşist parti birinci parti olarak çıktı, ikincisinde çok küçük bir farkla ikinci. Almanya'nın bu konudaki yeri apayrı. Hitler'in ülkesi bu! Faşist parti bir eyaleti ilk kez kazanıyor. Bugün bir eyalet, yarın bir ülke mi?

İşte size Avrupa'nın yolunu çizen dört ülkede faşizmin yükselişinin kısacık özeti. Peki bütün bunların Türkiye işçi sınıfına dersi nedir? Ders çok ama en önemlisi şu: Dört büyük ülkede birden faşizm yükseliyorsa bunun ulusal koşullardan bağımsız bir nedeni olmalı. "İngilizler eski sömürgeci", "Fransızlar çok milliyetçidir", "Almanlar zaten Nazidir" falan olmaz. Öyle diyene inanmayın. Neden şu: Kapitalizm ekonomik krizden çıkamıyor. Ceremesini işçi sınıfı ve emekçiler ödüyor. Onların düzene karşı öfkesini saptırmak patronların çıkar yolu. İrkçı faşistler sorunların kaynağı olarak göçmenleri işaret edip onlara bu hizmeti veriyor. Onlar da faşist partilerin parasını ödüyor.

Siz siz olun, Kürde, Alevi'ye, Afgan'a, Suriyeli'ye yıkmayın suçu. Emekli geçinemiyorsa, asgari ücretli inliyorsa, sendikalaşan işi yitiriyorsa, öğretilene kadro verilmiyorsa, işçi çocuğuna okul yemeği verilmiyorsa bunun nedeni sermaye düzenidir, sermaye istibdadıdır. Yönümüzü şaşırılmayalım: Mücadele başka halklardan sınıf kardeşlerine karşı değil. Mücadele iş, aş, hürriyet mücadelesidir.

İsrail'in soykırımını bir yılı dolduruyor

Ne kadar acıdır ki gazetemin Ağustos sayısında Filistin halkının uğradığı zulme dair yazdıklarımızdan bugüne değışen, Filistin halkının uğradığı zulmü bir nebze hafifletecek hiçbir şey olmadı. İsrail'in Filistin halkına yönelik soykırımını neredeyse bir yıldır devam ediyor. Katlettikleri Filistinlilerin sayısı 40.000'i, yaraladıklarınınki 94.000'i aştı. Açılan davalar da diplomatik kınamalar da İsrail'i durdurmuyor. Filistin direniş örgütlerinin mücadelesi ve Direniş Ekseni'nin desteği olmasa, Siyonist yerleşimciler belki de çoktan Gazze sahilinde inşası biten villalarına yerleşiyor olacaktı.

Gerici Arap rejimlerinden de istibdattan da Filistin'e fayda yok

İsrail'in müttefiki haline gelmiş Arap devletleri İsrail'i ve onun emperyalist hamisi ABD'yi Direniş Ekseni güçlerine karşı korurken, Filistin'in sözde dostu Katar ile memleketimizdeki istibdad rejimi oturmuş İsrail'in zulmünün bir hava olayı gibi kendiliğinden durmasını bekliyorlar. Durursa, biraz bekleyip yine "normalleşme" için kapısını çalacaklar Siyonistlerin!

Bu süreçte Erdoğan ve AKP'nin yaldızı iyice kazınmış bulunuyor. Ticaretin kesilmesine dair alınan kararın arkasından dolanıldığını ve bunun ilgili makamlarca bir mesele edilmediğini görüyoruz. Ticaretin sürdüğüne dair güçlü iddialar mevcut. Dahası Azerbaycan'dan gelen petrol; hâlâ, evet utanmadan hâlen Türkiye üzerinden İsrail'e sevk ediliyor. Kürecik ve İncirlik üsleri hâlâ İsrail'e ve soykırımında onun ortağı olan ABD'ye çalışıyor.

Gazze'ye yardım götürmek için yola çıkan Özgürlük Filosu'nun gemilerine İstanbul limanından yola çıkış izni yine istibdad tarafından verilmiyor. Ama aynı günlerde ABD em-

peryalizminin İsrail'i korumak üzere bölgeye yollanan gemisi USS Wasp İzmir limanına gelip güzelce ikmal yapıyor, içindeki katiller kenti kirletirken tepki gösterenler önce gözaltına alınıyor, ardından yetmemiş olacak ki tutuklanıyor.

İstibdad Filistin'e ihanet etmeye devam ediyor. Filistin halkı mazlum bir halktır, biz Türkiyeli işçi ve emekçilerin dostudur, düşmanlarımız birdir. Filistin'e dost görünüp İsrail'e çalışan AKP-MHP istibdadından sadece Filistin halkına değil, bize de yarar yok.

Oysa İsrail daha büyük saldırılara hazır

25 Ağustos gününün ilk saatlerinde Siyonist İsrail, Lübnan'ı savaş uçakları ile bombaladı. Siyonist ordunun sözcüsü Dan-yel Hagari, yaptığı açıklamada, Hizbullah'ın sabah 5'te Tel Aviv'i vurmak için büyük çaplı bir füze saldırısı hazırlığı içinde olduğunu ve bunu engellemek için "önleyici" bir saldırıda bulunduğunu söyledi. Ardından da ABD emperyalizminden destek açıklaması geldi. Hizbullah; İsrail'e şu ana kadar gerçekleştirdiği en büyük füze ve dron saldırısı ile karşılık verdi, 320 füzenin yanı sıra bir dizi dron kullandığı saldırıda Tel Aviv yakınlarında bulunan ve Mossad'ın karargahının da yer aldığı Glilot üssünü hedef aldı. Yoğun füze saldırısının Demir Kubbe savunma sistemini bloke etmek için kullanıldığı, bu esnada dronların üssü hedef aldığı aktarılanlar arasında.

İsrail savaşın ve soykırımın genelinde olduğu gibi Hizbullah ile savaşında da haksız. Aldığı istihbarata yanıt vermiş de olsa, aksi de olsa İsrail'in Hizbullah'a saldırısı gayrimeşrudur. Dahası, İsrail'in Hizbullah komutanı Fuad Şükür'ü Beyrut'ta hedef alarak öldürmesi sonrası; misillemede bulunmak Hizbullah'ın

hakkıdır.

İsrail'in kuzeydeki bu saldırıları, savaşı belirli bir tempoda 48 topraklarının kuzeyinden Lübnan'a ve belki de İran'a kaydırma planının bir parçasıdır. Bu plan mutlaka uygulamaya geçemeyebilir. Ama ABD seçimlerinin sonucu belli olana kadar bunu net olarak görmemiz olanaklı olmayabilir de. Bu saldırılara açıkça karşı çıkmak gerekir.

Bu arada "Hizbullah ateşkes görüşmelerini baltalıyor", "Filistin için savaşmıyor" ya da daha sık duyduğumuz "İsrail'in Filistin davasına faydası yok" türünden, Türkiye İslamcılarının önemli bir kesiminin ağzına sakız ettiği mezhepçi çıkışların ve İran'ın, ABD ya da İsrail fark etmeksizin düşmanları karşısında mağlup olmasına dair arzularının varlığı, İsrail yandaşlığıdır. Bizden uzak olsun!

Batı Şeria da hedefte

Öte yandan, İsrail'in soykırımın başından bu yana Batı Şeria'da yürüttüğü nokta operasyonları, yerini daha büyük

harekâtlara bırakmaya başladı. Cenin, Nablus ve Kalkilya gibi noktalara düzenlediği geniş çaplı saldırılarda Siyonistler, Gazze türü kitlesel kırımların bir provasını yapıyor olabilir. Zira bu yönde çağrı yapan İsrail hükümeti bakanları mevcut ve 2 Eylül günü İsrail kanallarına çıkan Netanyahu, Gazze'yi kalıcı olarak nasıl işgal edeceğini anlatırken, ekrana yansıttığı haritada Batı Şeria tamamen İsrail tarafından işgal edilmiş olarak gösteriliyordu. Bu kadarını göze alamaz diyenleri uyarmak ve Siyonizmin yerleşimci sömürgeciliğinin devamı için bir üçüncü dünya savaşını dahi göze alacağını tekrarlamak gerekir. Daha önce Sina'yı işgal etti, Golan Tepeleri ve Güney Lübnan'a ait bazı araziler halen elinde. Zaten İsrail denen oluşum da külliyen tarihsel Filistin'deki bir işgalden ibaret. Bu tabloya Batı Şeria'nın eklenmesini neden denemesinler?

Soykırım durdurulmalı!

Soykırımın durması, em-

peryalizmin bölgedeki bu ileri karakolunun yenilmesi, en azından savaşı bölgeye yaymasının engellenmesi için herkes elinden geleni yapmalı. Bize düşen, öncelikle Türkiye'deki istibdad rejimini Kürecik'i kapatmaya, İsrail'e yönelik petrol sevkinin engellemeye, İsrail ile tüm ilişkilerini kesin bir biçimde kesmeye zorlamak. Ayrıca, Zorlu gibi İsrail'de utanmadan yatırımlar yapmış sermaye gruplarını yatırımlarını geri çekmeye zorlamak. İsrail ile güçlü ilişkileri olan Zorlu Holding, ilk boykot sinyalleri gelir gelmez yatırımlarını çekeceğini ima etti örneğin, ama yeterli değil. Gerçek bir adım atması için sıkıştırılmalı, sıkıştırılacak da. Onu diğer sermaye gruplarına yönelik kampanyalar izlemeli. Safları sıkılaştırılmalı, soykırım birinci yılını doldurmadan dostumuz Filistin halkına olan desteğimizi arttıralım. Hep dediğimiz gibi, onlar kazanırsa, biz de kazanacağız.

Devrimci Marksizm'in 57. sayısı Filistin, Lenin ve Polemikler dosyalarıyla raflarda

Devrimci Marksizm dergisinin 57. sayısı Ağustos ayında raflardaki yerini aldı. Bu sayı, Devrimci İşçi Partisi Genel Başkan Yardımcısı ve *Devrimci Marksizm* yazarı Levent Dölek'in Mart 2024 yerel seçimlerini sınıf siyaseti açısından ele aldığı oldukça kapsamlı bir yazı ile başlıyor. Dölek; bu yazı ile derginin 53-54. sayısında yer alan ve Türkiye siyasetindeki kamplaşmanın sınıfsal temellerini ortaya koyan yazısında kurduğu ekseni, Mart 2024 yerel seçimleri ile takip ediyor.

Bu yazıyı, Filistin meselesi konusundaki bir dosya izliyor. Dosya, Kutlu Dâne'nin kalemin-

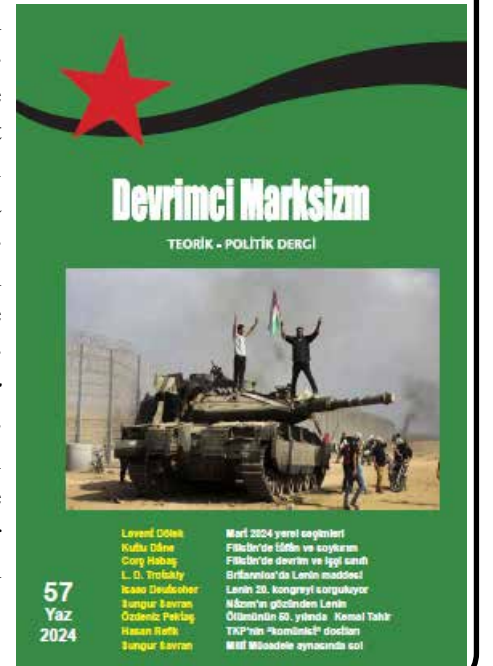
den 7 Ekim'de El-Aksa Tufanı operasyonunun başlamasından bu yana geçen sürecin detaylı bir bilançosu ile başlıyor. Devamında Filistin davasının büyük lideri ve Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin kurucu önderi Corç Habaş'ın 1970 1 Mayıs'ında yaptığı "Devrim ve İşçiler" konuşmasının metni yer alıyor. Arapçadan çevrilen bu metin, 1 Mayıs 2024 tarihinde *Devrimci Marksizm* internet sitesinde yayınlanmasının ardından, Türkçe olarak ilk kez basılıyor.

Ölümünün 100. yılında Lenin dosyası bu sayıyla devam ediyor. Dosya iki çarpıcı çeviri ile başlıyor. İlk olarak,

Trotskiy'in Britannica ansiklopedisi için hazırladığı Lenin maddesinin Türkçe çevirisi *Devrimci Marksizm* sayfalarında yer alıyor. Devamında Isaac Deutscher'in Lenin'i Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin 20. kongresinde hayal ettiği kurmaca yazısı okurlara çarpıcı bir sahne sunuyor. Dosyanın son yazısında ise Sungur Savran, Nâzım Hikmet şiirinde Lenin'in izini sürüyor.

Sayının son dosyası ise polemik yazılarından oluşuyor. Özdeniz Pektaş, son dönemde yeniden büyük bir popülerite kazanan Kemal Tahir'in, sanıldığı aksine anti-Marksist ve

Batıcı bir düşünür olduğunu ortaya koyuyor. Hasan Refik ise 2023 yılı içerisinde İzmir'de Dünya Komünist ve İşçi Partileri Toplantısı adındaki etkinlikte bir araya gelenlerin ne menem komünistler olduğunu dünyanın dört bir yanından örneklerle sergiliyor. Son olarak Sungur Savran, çok tartışılan *Bir İhtilal Olarak Millî Mücadele* kitabına, Kemal ve sol liberal kamptan getirilen ve taban tabana zıt argümanlar öne süren eleştirilere güçlü bir cevap veriyor.

Asya

Bangladeş'te hükümet düştü, başbakan kaçtı

Bangladeş'te 2023 sonundan itibaren devam eden eylem dalgası, Temmuz ayında kamuda işe alımlar için getirilen siyasi bir kota nedeniyle toplumsal bir patlamaya dönüşmüştü. Kadın Başbakan Şeyh Hasina isyanı bastırmak için çok çeşitli yöntemler denedi, elindeki baskı araçlarının hepsini harekete geçirdi. İsyancıları, bağımsızlık savaşı sırasında düşman Pakistan saflarında savaşan vatan hainlerine benzeten Şeyh Hasina, olayları kontrol altına alamayınca yumuşama belirtileri göstermişti. Sokağa çıkma yasağı yumuşatılmış ve uzun süre kesilen internet yeniden erişime açılmıştı. Ancak Ağustos ayı başında eylemler yeniden alevlendi ve devlet bunu kanlı bir biçimde bastırma çalıştı, 100'den fazla eylemci öldürüldü. Bu durum, isyanı bastırmak bir yana

daha da güçlendirdi. Halk, çeşitli hükümet ve devlet görevlilerinin ofislerini ve evlerini abluka altına aldı. Batılı kaynakların aktardığına göre bu sırada devlet içinde Hasina hükümeti düşmeden eylemlerin bastırılmayacağına dair fikir oluştu ve Hasina'ya istifa etmesi için baskı yapıldı. Böylece Hasina'nın 15 senelik iktidarı, "Demir Leydi" olarak bilinen liderin eşyalarını dahi toplayamadan alelacele askeri bir helikopterle Hindistan'a kaçması ile sonlandı.

Muhammed Yunus başkanlığında kurulan geçici hükümet, işe siyasi yasakları kaldırarak ve siyasi tutukluları serbest bırakarak başladı. Geçici hükümet isyan sırasında yaşanan ölümlerle ilgili araştırma başlatacaklarını da açıkladı. Hasina ile bağlantılı olduğu bilinen 6 yüksek mahkeme hâkimi istifa etti.

Geçici hükümetin siyasetine destek vermek üzere oluşturulan danışma komitesine Hasina'nın partisi Bangladeş Halk Birliği'nden tek bir isim alınmadı. Ne zaman yapılacağı açıklanmayan seçimlerde çok farklı sonuçlar çıkabilir. Muhalefetin önde gelen partisi Bangladeş Milliyetçi Partisi'nin galibiyeti en önde gelen olasılık gibi dursa da, geçtiğimiz sene terör örgütü sınıflandırmasından çıkarılan tekerfirci Cemaat-ı İslami Partisi de seçimlerde öne geçebilir. İsyanın ilk öncü darbelerini yapan işçi sınıfının da isyan sırasında en önde olan ve demokratik haklarını talep eden gençliğin de kendi siyasi programına sahip kitlesel bir partisinin olmaması, önümüzdeki süreçte halkın sorunlarına çözüm bulmanın çok zor olacağına işaret ediyor. Ülkede, komünist gelenekten gelen

Bangladeş İşçi Partisi'nin, yıllardır Hasina'nın partisi ile ittifak içinde bulunması, bir devrimci yükselişte öncü rol oynamasını da imkânsız kılıyor.

2008 yılında başlayan Üçüncü Büyük Depresyon ile birlikte dünya genelinde katı olan tüm siyasi yapılar buharlaşmaya devam ediyor. Bir yandan emperyalist merkezlerde yaşanan büyük siyasal kırılmalar ve diğer yandan eli

kanlı, düşmez denilen diktatörlerin ardı ardına devrilmeye devam etmesi gözlerimizin önünde yaşanıyor. Daha kısa süre önce Kenya, Sri Lanka, Sudan ve şimdi Bangladeş'te yaşananlar bize güncel siyasi görevimiz hakkında güçlü bir işaret veriyor: devrimi göreceğiz, zaferini hazırlayalım.

Avrupa

İngiltere ve Kuzey İrlanda'da yükselen faşizme karşı mücadele

Temmuz ayının sonunda İngiltere'nin kuzeybatısında Southport kasabasında bir yaz kampında üç kız çocuğu bıçaklı bir saldırıda öldürüldü. 18 yaşından küçük olduğu için polis tarafından kimliği açıklanmayan saldırganın, sosyal medyada faşist gruplar tarafından "Müslüman bir mülteci" olduğu yalanı hızla yayıldı. Bunun üzerine İngiliz Savunma Birliği (EDL), Va-

tansever Alternatif ve UK Reform gibi faşist örgütlerin öncülüğünde Southport'ta Müslümanlara ve yerel camilere saldırılarla başlayan faşist eylemler hızla İngiltere ve Kuzey İrlanda'nın 40'tan fazla kasaba ve kentine de sıçrayarak Müslüman ve Asyalı göçmenlere karşı bir pogrom girişimi dalgasına dönüştü. Faşist çeteler yaklaşık 10 gün boyunca göçmenlerin araçlarını ve

dükkanlarını yaktı, yerel camilere ve ibadethanelere saldırılar düzenledi, konakladıkları otelleri ateşe verdi, gösteri yürüyüşlerinde Nazi selamları verdi ve hatta Londra'da düzenlenen bir Filistin ile dayanışma eylemini hedef aldı.

Fakat emekçi halkın antifaşist dayanışması İngiltere ve Kuzey İrlanda'nın birçok bölgesinde göçmen pogromlarına engel oldu. Sendika, göçmen dernekleri, kitle örgütleri ve sosyalist partiler faşistlerin sokağa çıkmayı planladığı 40 noktada karşı eylem çağrısı yaptı. Daha eylem saati bile gelmeden binlerce antifaşist, faşistlerin toplanmayı planladığı noktalara akın etti. Bunlardan ikisi Londra'da gerici eski Birleşik Krallık Başbakanı Margaret Thatcher'in milletvekili olduğu Kuzey Finchley ve eski Muhafazakâr Parti lideri Ian Duncan Smith'in milletvekilliği yaptığı Walthamstow bölgesiydi.

Bu iki bölgede antifaşistler mahalle örgütleriyle eylemler organize ederek kitleleri faşistlerin saldırıyı planladığı noktalara yönlendirdi. Kuzey Finchley'de yaklaşık 3 bin, Walthamstow'da ise 10 bin antifaşist faşistlerin eylem noktalarına akın etti. Bunun üzerine faşistler sokağa bile çıkamadı.

İngiltere ve Kuzey İrlanda'da göçmenlere yapılan bu saldırılar Avrupa'nın ve dünyanın diğer bölgelerinde yükselen faşizmden bağımsız münferit hadiseler olarak görülemez. Dünya kapitalizminin içine girdiği Üçüncü Büyük Depresyon ile birlikte kitleler kutuplaşarak öfkelerini ya sınıf mücadelesinde birleştiriyor ya da faşist örgütlerin öncülüğünde derinleşen krizin öfkelerini göçmen emekçilere yöneliyor. İngiltere'nin hâkim sınıfları bu krizi adım adım derinleştirip faşizme kan taşımıştır. 14 yıl iktidarda kalan Muhafazakâr Parti kemer

sıkma politikalarıyla ekonomik krizi emekçi sınıfların üstüne yıkmış, "yasadışı göçle mücadele" adı altında Ruanda planını devreye sokarak göçmenleri ve Müslümanları yoksulluğun sebebi olarak göstermiş ve Filistin gösterilerini nefret eylemleri olarak hedef göstererek faşizmin yükselişine alan açmıştır. Daha yeni iktidara gelen İşçi Partisi'nin sicili de Muhafazakâr Parti'den parlak değil. Muhafazakâr Parti'den "enkaz" devraldıklarını ileri sürerek kemer sıkma politikalarını devam ettirerek krizin bedelini emekçilere ödetmekte ve Filistin'de süren soykırıma desteğe hâlâ devam etmektedir. Bu eylem dalgasının gösterdiği gibi, yükselen faşizme set çekilecekse, bunu mülteciymiş, dili, mezhebi farklıymış ayrımı yapmadan sınıfsız kenetlenen emekçi halk başaracak.

Kuzey Amerika

Kanada'da demiryolu şirketleri lokavt kararı aldı, hükümet kararı bozdu

Günümüz sınıf savaşında lojistik sektörü, büyüyen bir ağırlık taşıyor. Pandemiden beri gerek sermaye birimleri gerek kapitalist devletler bu sektörün üzerine ayrı bir dikkatle titiyor.

Kuzey Amerika kıtası, bu durumun en can alıcı biçimde hissedildiği coğrafyalardan biri. Devasa yüzölçümü, buzla kaplı geniş kara kütelleri ve ihracata dayalı ekonomisiyle Kanada, lojistik sektöründeki herhangi bir tıkanıklıktan en çok etkilenen ülkelerden.

İşte tam da bu durum, geçtiğimiz ay devletin, iki demiryolu taşımacılığı devi yerine sermayenin ortak çıkarlarını gözeterek bu iki şirket aleyhinde bir karar almasına yol açtı. ABD'de de faaliyet gösteren Teamsters sendikası üyesi demiryolu işçileri,

bu yılın başından bu yana taşımacılık devleri Canadian National Railway Company (CN) ve Canadian Pacific Kansas City (CPKC) ile sözleşme pazarlığı içerisinde. Bu sekiz ay içerisinde taraflar, birkaç kez çıkmaza girip müzakere dışı yollara başvurmaya kalktı. Her defasında Kanada'nın Çalışma Bakanlığı araya girdi. Ancak Ağustos başında müzakereler tekrar çıkmaza girince sendika, 22 Ağustos'ta greve gideceğini duyurdu. Demiryolu şirketleri, işçi sınıfının bu çıkışına bir lokavtla cevap verdi. 9.000 işçi çalışmaktan men edildi.

Ancak daha yirmi dört saat geçmeden Çalışma Bakanlığı bir kez daha araya girerek tarafları tekrar müzakere masasına oturmaya zorladı. Zira Kanada

ekonomisi demiryolu tıkanıklığından çok zarar görecekti. Bir bütün olarak Kanada hakim sınıfı, ekonomiye gelecek zararı önlemeyi demiryolu şirketlerinin tekil çıkarlarını korumaya yeğ tuttu. Komşu ABD'de bile basın, 22 Ağustos'tan günler önce alarm zilleri çalıyordu. Kanada sermayesinin paniği tahmin edilebilir. Kanada'da sendikaların komşu ABD'ye göre daha güçlü konumda olması da bu kararın büründüğü biçimi etkiledi. ABD Başkanı Joseph Biden, daha geçen yıl kendi ülkesinde bir demiryolu grevini tek celsede yasaklayıvermişti.

Fakat devlet, yalnızca ekonomiyi korumakla kalmadı. Lokavt, işçilerin örgütlülüğüyle greve dönüşebilirdi, iki tarafı keskin bir kılıçtı. Tarafları zorla

müzakere masasına çağıran devlet, işte bu grev olasılığını da önlemiş oldu. Nitekim sendika da bu kararı temyize gitti. Pandemi, Süveyş'te sıkışan tanker, demiryolu grev yasakları, İsrail'le ticaret derken lojistik sektörü,

günümüz kapitalizminin sinir uçlarını oluşturuyor. Devletler bunun farkında. Sınıfımızın da bunu iyice anlayıp bu alandaki gücünü göstermesi, gerektiğinde masaya yumruğunu vurması gerekiyor.

İngiliz Mehmet Go Home!

Hazine ve Maliye Bakanı Mehmet Şimşek'in (namıdiğer İngiliz Mehmet) istifa ettiğine dair dedikodular çıkınca kısa süre içinde borsa yüzde 2,55 geriledi, dolar da 34 liranın üstünü gördü. Daha sonra bu dedikodular defalarca yalanlandı. Borsada da dövizde de dalgalanışpeten duruldu. Ama "ateş olmayan yerden duman çıkmaz" misali Mehmet Şimşek ismi etrafındaki tartışmalar bitmiyor. Bu tartışmaların kaynağında sermayenin kendi iç çatışmaları büyük bir yer tutuyor. Sermayenin iç kavgasında işçinin emekçinin çıkarı yok. Tam tersine sermaye tüm kanatlarıyla krizin faturasının emekçi halka kesilmesinde anlaşıyor. Dolayısıyla bu tartışmalarda çok dikkatli olmak, sapla samanı birbirinden ayırmak gerekiyor. Mehmet Şimşek evine, İngiltere'ye gönderilmeli. Ama bunu yapan işçiler, köylüler, emekçi halkımız olmalı!

Emperyalizmin yeminli müşaviri

"Mehmet Şimşek istifa etti" haberi çıkınca borsa neden düşer? Çünkü kendisi Erdoğan tarafından, emperyalist sermayenin ve ülke içindeki büyük sermayenin (TÜSİAD başta olmak üzere) istek ve çıkarları doğrultusunda atandı. Türkiye'ye sıcak para getirip

yüksek faiz geliri elde ederek geri gitmek isteyen, Türkiye'de ucuz iş gücünü sömürerek kâr etme peşinde olan uluslararası sermaye İngiliz Mehmet'i bir garanti olarak görüyor. Ona İngiliz Mehmet diyor. Çünkü o sadece Londra'daki para babalarını bir müşaviri değil aynı zamanda da 2006'da şu yemini ederek İngiliz vatandaşı olmuş birisi: "Ben Mehmet Şimşek, yüce tanrının huzurunda tüm samimiyetimle yemin ederim ki İngiliz vatandaşı olarak kanunlara göre Majesteleri Kraliçe II. Elizabeth'e ve varislerine (Kraliçe öldükten sonra artık Kral III. Charles için yemin ediliyor.) sadakatle bağlı kalacağım. Birleşik Krallık'a sadakatimi verecek İngiliz vatandaşı olarak görevlerimi ve sorumluluklarımı yerine getireceğim." Yani uluslararası ve yerli para babaları, hükümet içindeki yeminli müşavirleri gidiyor diye düşündükleri anda paralarını çekiyor, borsa düşüyor, döviz fırlıyor.

Sermayenin içinde Mehmet Şimşek çatlağı

Dedikodunun iktidar kulislerinden çıktığı söyleniyor. Mehmet Şimşek'i iktidarın içinde istemeyenler olduğu biliniyor. Hatta Erdoğan bile vaktiyle onun için ağır ifadeler kullanmıştı. Zannedilmesin ki Şimşek'in iktidar içindeki muhalif-

leri, işçiyi, emekçiyi, köylüyü, vatani, milleti düşündüğünden ona karşı çıkıyor. Onların karşı çıkış sebebi tamamen "duygusal" yani yine para! Mehmet Şimşek'in izlediği yüksek faiz ve düşük kur politikasının canını sıktığı sermaye gruplarının içinde "beşli çete" olarak adı çıkmış olan iktidarın gözdesi ihale şampiyonu oligarklar var. Bütçe harcamalarının kısılması, yeni yatırımların durdurulması bunların çökeceği ihale sayısını azaltıyor. Ayrıca bunlar yapı-şirket-devret modeliyle yaptıkları otoyol, köprü, şehir hastanelerinden devlet garantisi ile elde ettikleri gelirleri dolar üzerinden alıyorlar. Dolayısıyla döviz kurunun düşük kalması işlerine gelmiyor. Yüksek faiz ve düşük kurdan mustarip olan diğer sermaye kesimleri de kamu bankalarından düşük faizli kredilerle varlığını sürdüren, MÜSİAD'ın tabanını oluşturan KOBİ'ler ve emek yoğun üretim yapan sektörler başta olmak üzere ihracatçı kapitalistler. KOBİ'ler özellikle düşük faiz istiyor, ihracatçı kapitalistler ise işçiyi Türk lirası ile ödeme yapıp dolar ve avro ile satış yaptığı için, emek maliyetlerinin görece ucuzlaması ve kârlarının artması için dövizin yükselmesinden, Türk lirasının devalüasyonundan yanalar.

Onlar aralarında anlaşan emekçi halka olur: İşçi düşmanı Orta Vadeli Program çöpe! İngiliz Mehmet evine, İngiltere'ye dön!

Ancak sermayenin kendi içinde çatışan gruplarının Mehmet Şimşek'in Orta Vadeli Programı'nda anlaştığı pek çok şey de var. Hatta anlaşmaları şeyler anlaşmadıklarından çok daha fazla ve önemli. En başta "yapısal reform" adı altında işçi sınıfının kıdem tazminatına göz dikilmesi, işten çıkarmanın kolaylaştırılması var. Esnek çalışma dayatması var. Enflasyonla mücadelenin ücretler üzerinde baskı kurulması, asgari ücrete ve tüm ücretlere gerçekleşen değil, hedeflenen enflasyona göre zam yapılması var. Tarım ve hayvancılıkla uğraşan çiftçiye desteklerin kısılması, bu alandaki büyük çiftlik sahiplerinin, tarımsal sanayi üretimi yapan ka-

pitalistlerin kârlarının korunması var. Kamu istihdamının daraltılması var. Dolayısıyla biz, Mehmet Şimşek'i işçiler, kamu emekçileri, köylüler el ele vererek göndermeliyiz. Çünkü Mehmet Şimşek'i eğer sermaye sınıfı içindeki muhalifleri gönderirse, onun izlediği programın işçi, köylü ve emekçi halk düşmanı yönleri, yerine gelecek her kim olursa onun tarafından devam ettirilecektir. Ama eğer Mehmet Şimşek işçilerin grevleriyle, direnişleriyle; işçi ve kamu emekçisi sendikalarının, meslek örgütleri ile el ele Türkiye'nin meydanlarını doldurmasıyla, çiftçilerin ve yoksul köylünün isyanıyla giderse yerine kim gelirse gelsin işçi, emekçi, köylü düşmanı bir ekonomik programı uygulamaya devam etmesi çok daha güç olacaktır.

İktidar krizin faturasını işsizlikle ödetiyor:

İşsizler ordusu son bir yılda 2,7 milyon, son bir ayda 1,7 milyon kişi artarak 12 milyona dayandı!

12 Ağustos tarihinde TÜİK, Haziran ayı için yapılan Hanehalkı İşgücü Araştırması'nın sonuçlarını yayımladı. Geçtiğimiz aylarda Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Vedat Işıkhan, Nisan ayı verilerine göre işsizlik oranının %8,5 seviyesinde olarak son 11 yılın en düşük işsizlik oranına eriştiğini övünerek söylemişti. Ancak Haziran ayında resmi işsizlik oranı 0,7 puan yükselerek %9,2'ye ulaştı. TÜİK'in açıkladığı resmi işsizlik verileri sadece son dört hafta içinde iş arayıp iki hafta içerisinde de işe başlamaya uygun olanları kap-

samaktadır. Bu hesaplama dar tanımlı işsizlik olarak da adlandırılır. Ancak hiçbir geliri ya da meşguliyeti olmayıp iş bulamadığı için iş aramaktan vazgeçenler yani ümidini yitirmiş işsizler, geçici olarak yarı zamanlı işlere gidenler yani "zamana bağlı eksik istihdam" bu hesapta yer almıyor. Tüm bunlar da eklendiğinde gerçek işsizlik oranı %29,2 olmaktadır. Bu oran da bir önceki aya göre 3,8 puan artmış durumda. İşsizlik rakamlarına daha detaylı bakılabilmesini sağlayan çeyreklik verilere göre 1 milyon 965 bin kişi iş bulabilece-

ğine inmadığı için iş aramıyor, 1 milyon 880 bin kişi ise işbaşı yapabilecek olmasına rağmen iş aramıyor. Gerçek işsizlik oranına baktığımızda işsizliğin vardığı boyut çok daha vahim! İşsizler ordusu son bir yılda 2,7 milyon, son bir ayda 1,7 milyon kişi artarak 11,8 milyona ulaştı.

Dikkat! İngiliz Mehmet işsizlikteki artışı esnek çalışma dayatmasının gerekçesi yapmaya hazırlanıyor!

İşsizlik oranında Haziran

ayındaki artışla ilgili Hazine ve Maliye Bakanı Mehmet Şimşek namıdiğer İngiliz Mehmet "İş gücü piyasasının niceliği kadar niteliği de önemli" diyerek verimliliği artıracak reformlar yapacaklarını söyledi. Mehmet Şimşek'in verimliliği artırmayı hedeflediği reformların anlamı patronların işten atmada daha az maliyete katlanması ve daha düşük ücretten işçi çalıştırmasından başka bir şey değil! Artan işsizlik sermayenin ekonomik kriz altında işçi sınıfına saldırısının sonucudur. Önümüzdeki

dönemde esnek çalışma ile birlikte bu saldırılar çok daha şiddetli bir şekilde gerçekleşecek. İşçiler için sermayenin saldırılarına karşı işini ve kazanılmış haklarını korumak için örgütlenmekten başka çare yok. Sermayenin işsizlik saldırısına karşı konfederasyon-sendika ayrımı yapmadan, sendikası-sendikasız çalışan işçi demeden tüm işçi sınıfı birleşik işçi cephesinde birleşmeli ve gelecek tüm saldırılara karşı safları sıklaştırmalıdır!

Ekonomi stagflasyona gidiyor: Nurettin Nebati batırdı Mehmet Şimşek sıvıyor!

İngiliz Mehmet göreve gelirken en önemli vaadi enflasyonu düşürmekti. Tam tersine göreve geldiğinde %38,21 olan enflasyon oranını getirdiği yer %61,78 oldu. Mehmet Şimşek'in selefi olan Nurettin Nebati döneminde seçim ekonomisi uygulanmış, düşük faiz ve bol krediyle dopingli bir ekonomik büyüme gerçekleşmiş ancak geniş emekçi kitleler bu sürecin faturasını hayat pahalılığı ile ödemişti. Şimdi hem ekonomik

durgunluk hem de enflasyon bir arada yaşanıyor. Ekonomide bunun adı İngilizce stagnation (durgunluk) ve inflation (enflasyon) kavramlarının birlikte kullanılmasından doğan "stagflasyon"dur. Ekonominin bu çöküntü tablosuna sürüklenmesinin sebebi Nebati'nin de Şimşek'in de burjuvazinin çıkarlarına dokunmadan tüm yükü emekçi halka yüklemesidir. Mehmet Şimşek enflasyonla mücadele adı altında sadece faizleri artırıp,

ücretleri baskıladı, vergi üstüne vergi saldı ama şirketlerin kârlarına dokunmadı. Enflasyonun gerçek sebebi olan kapitalistlerin kârlarına dokunmayan bu politika tabii ki başarısız oldu. Şimdi hem ekonomi yavaşlıyor hatta durma noktasına geliyor, hem işsizlik artıyor hem de enflasyon düşmüyor. Kısacası İngilizcesi stagflasyon olan ekonomik gidişatın Türkçesi nedir dersiniz Nebati'nin batırdığını Şimşek'in sıvamasıdır diyebiliriz!

Devrimci İşçi Partisi diyor ki: Stagflasyona karşı işçinin çözümü:

- Enflasyon ve hayat pahalılığına karşı fiyatlarda devlet kontrolü!
- Ücretlerde eşel mobil! Tüm ücretlere her ay gerçek enflasyon oranında otomatik zam!
- Şirketlerden alınan kurumlar vergisi artırılmalı! Para babalarına servet vergisi!
- Aracıya tefeciye kazandıran, çiftçinin ürünü ölü fiyata alan, işçiyi pahalı gıda satan hal sistemi kaldırılmalı! Büyük perakende tekelleri, süpermarketler kamulaştırılmalı!
- Açlık ücreti dayatan, aksi takdirde işçi çıkarırım diyen sermayenin üretim grevine karşı işçi denetiminde kamulaştırma!
- İşten atmak yasaklansın! Ücretlerde kesinti olmaksızın iş saatleri azaltılsın! Herkese güvenceli iş!
- Kâr için değil ihtiyaç için devlet mülkiyetinde planlı üretim!
- Halkın en temel ihtiyaçlarına yönelik kamu yatırım seferberliği!
- Bankalar kamulaştırılmalı! Tek devlet bankası! Piyasa anarşisine son!
- Merkezi planlama!
- Fabrikalar bankalar devletin devlet işçinin!